BOJ O JEJÍ TRŮN. VÁLKA PROTI TEMNOTĚ.

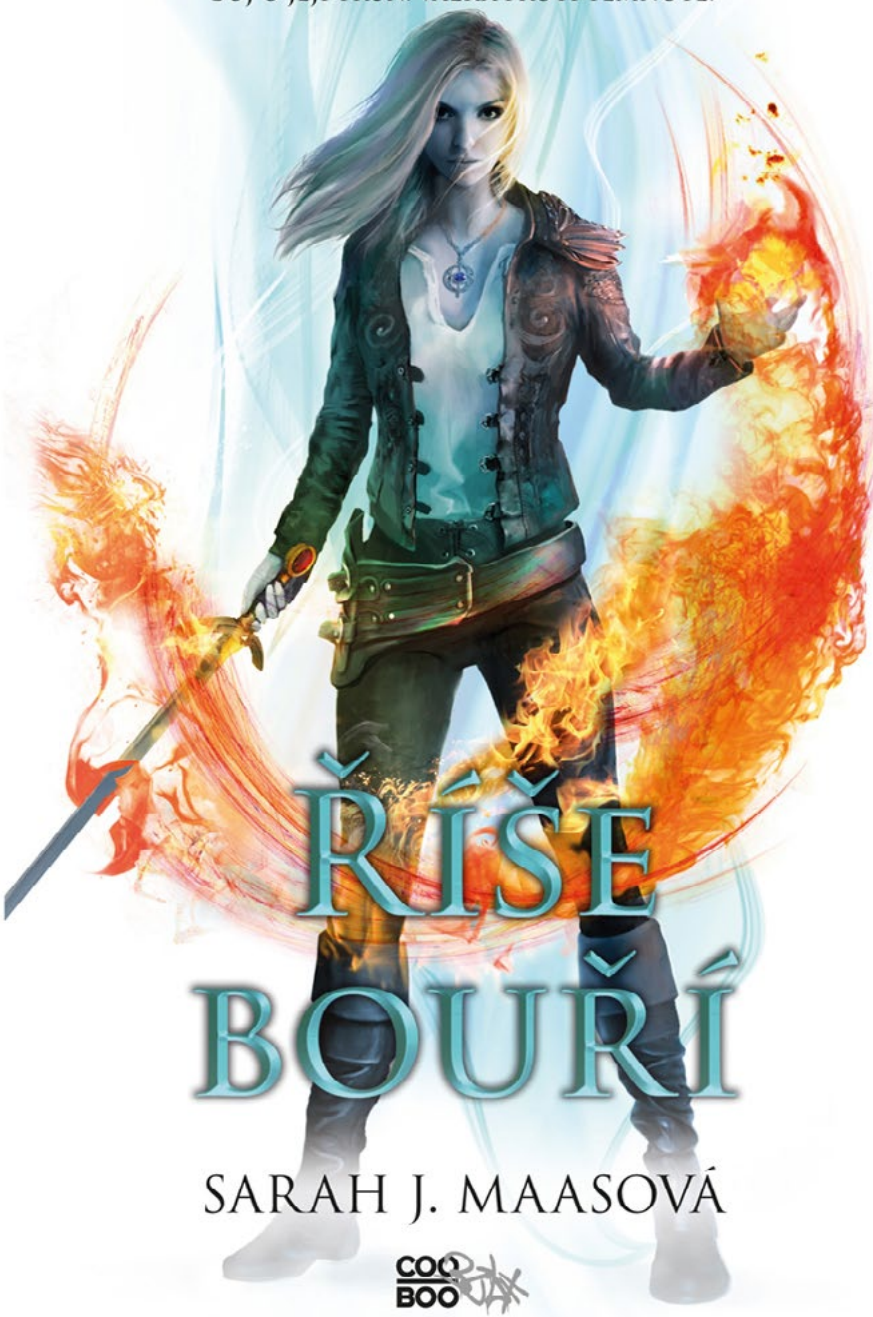

ŘÍŠE BOUŘÍ

SARAH J. MAASOVÁ

COOBOO

Říše bouří

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Sarah J. Maasová
Říše bouří – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

SARAH J. MAASOVÁ

ŘÍŠE BOUŘÍ

COOBOO

Pro Tamar,
mou bojovnici, vílu kmotřičku a rytíře v zářivé zbroji.
Děkuji ti za to, že jsi v tuto sérii věřila od první stránky.

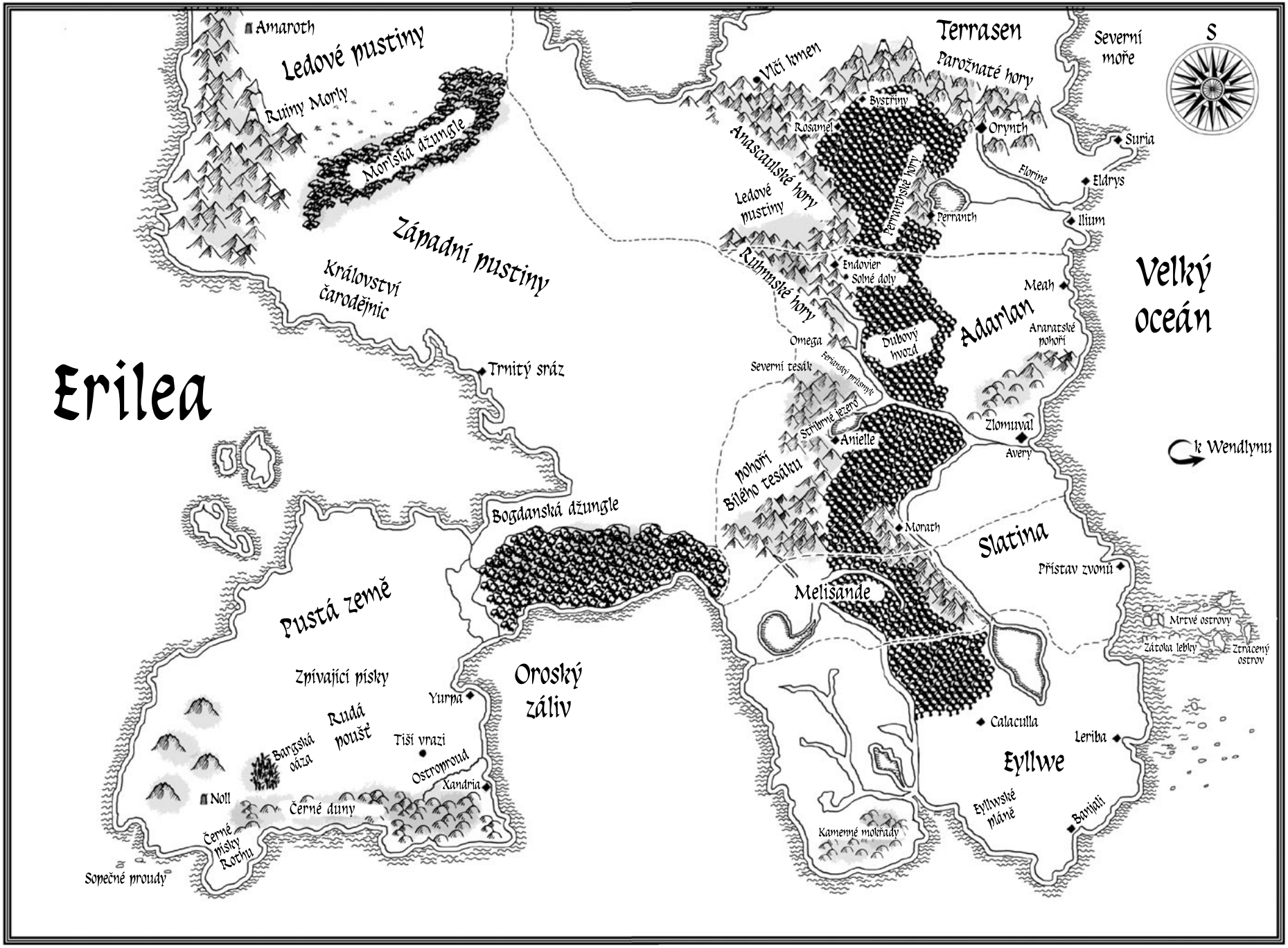
Erilea
Amaroth
Ledové pustiny
Ruiny Morly
Mořská džungle
Západní pustiny
Království čarodějnic
Trnitý sráz
Bogdanská džungle
Pustá země
Zpívající písky
Rudá poušť
Barggská oáza
Tiší vrazi
Ostrovroud
Xandria
Noll
Černé duny
Černé písky Rothu
Sopečné proudy
Yurpa
Oroský záliv
Vlčí lmen
Terrasen
Parožnaté hory
Severní moře
Bystřiny
Rosamel
Orynth
Suria
Florine
Eldrys
Anascaulské hory
Ledové pustiny
Perranthské hory
Perranth
Ilium
Ruhmské hory
Endovier
Solné doly
Meah
Velký oceán
Adarlan
Araratské pohoří
Omega
Dubový hvozd
Severní tesák
Feriánský průsmyk
Stříbrné jezero
Anielle
Zlomuval
Avery
pohoří Bílého tesáku
Morath
Slatina
Přístav zvonů
Melisande
Mrtvé ostrovy
Zátoka lebky
Ztracený ostrov
Calaculla
Eyllwe
Leriba
Eyllwské pláně
Kamenné mokřady
Bayjali
S
k Wendlynu

SOUMRAK

Od západu slunce duněly po rozeklaných svazích Černých hor bubny z kostí.

Ze skalnatého výběžku, na němž v suchém větru skřípal její stan, pozorovala princezna Elena Galathynius celé odpoledne hrůzovládcovo vojsko, jež se v ebenových vlnách valilo přes hory. Teď když slunce už dávno zašlo, se na horách i v údolích pod nimi mihotaly táborové ohně v nepřátelských leženích jako pokrývka protkaná hvězdami.

Tolik ohnišť – tolik v porovnání s těmi, které hořely na její straně údolí.

Nepotřebovala dar vílího sluchu, aby slyšela hlasité i tiché modlitby své lidské armády. Sama jich během posledních hodin několik pronesla, ačkoli věděla, že na ně nikdo neodpoví.

Elena nikdy nepřemýšlela o tom, kde by mohla zemřít – nikdy ji nenapadlo, že k tomu dojde tak daleko od zeleného skalnatého Terrasenu. Že její tělo nebude spáleno, ale pozřou ho hrůzovládcovy zrůdy.

Nezůstane žádný památník, který by světu říkal, kde terrasenská princezna padla. Nezbude tu nic, co by připomínalo kohokoli z nich.

„Potřebuješ si odpočinout," ozval se drsný mužský hlas od vchodu do stanu za jejími zády.

Elena se ohlédla přes rameno a rozpuštěné stříbrné vlasy se jí zachytily o spletité kožené šupiny zbroje. Gavinův zrak však mezitím spočinul na dvou armádách, které se dole pod nimi

táhly do dáli. Na úzké černé hranici, kterou nepřítel záhy překročí.

Gavin toho sice o odpočinku dost namluvil, sám si ovšem nesundal zbroj od okamžiku, co před deseti hodinami vstoupil do jejich stanu. Teprve před pár minutami ze stanu konečně odešli jejich vojevůdci s mapami v rukou a bez jediného střípku naděje v srdcích. Vycítila to z nich – ten strach. Zoufalství.

Gavinovy kroky sotva zaskřípěly na vyschlé kamenité zemi, když se blížil k princezně držící osamělou stráž. Po letech, kdy se toulal divočinou na jihu, se dokázal pohybovat téměř neslyšně. Elena se znovu obrátila k bezpočtu nepřátelských ohňů.

„Vojska tvého otce by ještě stále mohla dorazit," řekl ochraptělým hlasem.

Bláhová naděje. Díky sluchu, který byl dědictvím jejího nesmrtelného rodu, zachytila každé slovo vášnivé debaty, která hodiny probíhala ve stanu za nimi. „Údolí je nyní smrtící pastí," odvětila Elena.

A ona je sem všechny přivedla.

Gavin na to nic neřekl.

„S úsvitem," pokračovala Elena, „se bude koupat v krvi."

Vojevůdce po jejím boku stále mlčel. To se Gavinovi příliš nepodobalo. V jeho zešikmených očích neplála ani jiskra nespoutané prudkosti a rozcuchané hnědé vlasy měl zplihlé. Elena si nevzpomínala, kdy se ona nebo on naposledy vykoupali.

Gavin se k ní otočil s tím upřímným odhadujícím pohledem, který jí pronikl až do morku kostí, když se s ním téměř před rokem prvně setkala v síni svého otce. Jako by od té chvíle uplynula celá věčnost.

Byla to jiná doba a jiný svět, kdy byly všechny kraje stále plné zpěvu a světla. Kdy magie nezačala skomírat v narůstajícím stínu Erawana a jeho démonických vojáků. V duchu se ptala, jak dlouho vydrží Orynth vzdorovat, až skončí jatka zde na jihu. Ptala se, jestli Erawan jako první zničí zářící palác jejího otce na vrcholu hory, nebo zda spálí královskou knihovnu a s ní srdce a znalosti všech generací. A pak spálí její lid.

„Do úsvitu zbývají ještě hodiny," pravil Gavin a ohryzek mu přitom poskočil. „Dost času na to, abys unikla."

„Roztrhali by nás na kusy, než bychom se stihli stáhnout z průsmyků…"

„Nemluvím o nás, ale o tobě." Ve světle ohně se mu na tváři zakmitl náznak úlevy. „Jen o tobě."

„Já ty lidi neopustím." Její prsty přejely po jeho. „Ani tebe."

Gavinovi se v obličeji nehnul ani sval. „Zítřku se nijak nevyhneme. Ani krveprolití. Zaslechla jsi, co nám oznámil ten posel – já vím, že ano. Anielle se brodí v krvi. Naši spojenci na severu padli. Vojsko tvého otce je příliš daleko. Než slunce vyjde nad obzor, budeme všichni mrtví."

„Jednoho dne všichni zemřeme."

„Ne." Gavin jí stiskl ruku. „Já zemřu. Ti lidé tam dole – zemřou také. Ať už je skolí meč nebo čas. Ale ty…" Jeho oči zatěkaly k jejím jemně zašpičatělým uším, dědictví po jejím otci. „Mohla bys žít staletí. Tisíciletí. Nezahazuj to kvůli předem prohrané bitvě."

„Raději zemřu zítra, než abych žila tisíc let v hanbě jako zbabělec."

Jenže Gavin se opět zadíval do údolí. Na své lidi, na poslední obranný val proti Erawanově hordě.

„Vrať se za otcovu linii," nařídil jí drsně, „a pokračuj v boji tam."

Ztěžka polkla. „To by ničemu neposloužilo."

Gavin se k ní pomalu otočil a ona mu po všech těch měsících, po všem tom čase prozradila pravdu: „Moc mého otce ochabuje. Nepotrvá to dlouho – pár desetiletí – a ztratí ji docela. S každým dnem v něm Malino světlo slábne. Nemůže se Erawanovi postavit a zvítězit." Poslední slova, která jí otec řekl před měsíci, než vyrazila na tuto výpravu odsouzenou k záhubě, zněla*: Mé slunce zapadá, Eleno. Musíš najít způsob jak zajistit, aby to tvé stoupalo dál na oblohu.*

Z Gavinovy tváře se vytratila všechna barva. „To mi říkáš až teď?"

„Říkám ti to teď, protože mi nezbývá naděje, ať už dnes v noci uprchnu, nebo budu zítra bojovat. Světadíl padne."

Gavin udělal pár kroků k tuctu stanů na výběžku. Ke svým přátelům.

Jejím přátelům.

„Zítra nikdo z nás z bitvy neodejde živý," řekl.

To, jak se jeho hlas při těch slovech zlomil a jak se mu lesklý oči, ji přimělo, aby ho znovu uchopila za ruku. Nikdy – ani jedenkrát během všech jejich dobrodružství, při všech hrůzách, které spolu zažili – ho neviděla plakat.

„Erawan zvítězí a bude vládnout této zemi i všem ostatním až do konce věků," zašeptal Gavin.

V ležení dole se pohnuli vojáci. Muži a ženy mumlali, kleli a naříkali. Elena našla důvod jejich zděšení až na protější straně údolí.

Ohně v táboře hrůzovládce jeden po druhém pohasínaly, jako by je dusila obrovská ruka temnoty. Bubny z kostí duněly hlasitěji.

Konečně dorazil.

Sám Erawan se přišel podívat na poslední bitvu Gavinova vojska.

„Nebudou čekat do svítání," vyhrkl Gavin a hmátl rukou po Damarisu zavěšeném u boku.

Elena ho však popadla za paži a pod koženou zbrojí ucítila jeho pevné svaly.

Erawan dorazil.

Třeba jim bohové stále ještě naslouchali. Možná je ohnivá duše její matky přesvědčila.

Zahleděla se do Gavinovy drsné, divoké tváře – tváře, kterou si zamilovala nade všechny ostatní – a pravila: „Nevyhrajeme tuto bitvu a nevyhrajeme ani tuto válku."

Jeho tělo se chvělo, jak se ovládal, aby se nevydal za svými vojevůdci. Místo toho jí prokázal úctu a vyslechl ji. Oba si ji vzájemně prokazovali. Na vlastní kůži se přesvědčili, že se bez ní neobejdou.

Elena zvedla prsty volné ruky do vzduchu mezi nimi. Syrová magie v jejích žilách nyní tančila, od plamene k vodě, od pokrouceného šlahounu k praskajícímu ledu. Její magické nadání nebylo nekonečnou propastí, z níž čerpal sílu její otec, nýbrž všestranným, čilým darem, jejž jí věnovala matka. „Tuto válku nevyhrajeme," zopakovala Elena, zatímco Gavinův obličej ozařovalo světlo její nezkrotné moci. „Můžeme ji ovšem o něco oddálit. Za hodinu nebo dvě se dostanu přes údolí." Sevřela prsty v pěst a její magie pohasla.

Gavin nakrabatil čelo. „To by bylo šílenství, Eleno. Sebevražda. Jeho velitelé tě dopadnou, ještě než pronikneš za jejich linie."

„Právě. Teď když tu je, předvedou mě přímo před něj. Budou mě považovat za cenného zajatce, ne za jeho vraha."

„Ne." To slovo bylo rozkazem i prosbou.

„Když zabiji Erawana, jeho zrůdy zpanikaří. Na dost dlouho, aby dorazila vojska mého otce. Spojí se se zbytkem naší armády a společně nepřátelské legie rozpráší."

„Říkáš ‚zabiji Erawana', jako by to bylo něco snadného. Je *králem* valgů, Eleno. I kdyby tě k němu přivedli, podrobí si tvou vůli, než stihneš cokoli udělat."

Srdce se jí sevřelo, ale přiměla se vyřknout ta slova: „ Proto…" Nedokázala ovládnout rozechvělé rty. „Proto potřebuji, abys tam šel se mnou místo toho, abys bojoval se svými muži."

Gavin na ni jen nevěřícně hleděl.

„Protože potřebuji…" Po tvářích jí stékaly slzy. „Potřebuji, abys odvedl jeho pozornost. Abys pro mě získal čas a já pronikla kouzly, kterými chrání svou mysl." Stejně jako pro ně získá čas zítřejší bitva.

Protože Erawan by nejprve zaútočil na Gavina. Na lidského válečníka, který byl tak dlouho hrází zadržující vojska Temného pána a který s ním bojoval, když se toho nikdo jiný neodvážil… Erawanově nenávisti k lidskému princi se mohla rovnat pouze nenávist, již choval vůči jejímu otci.

Gavin na ni dlouho upíral oči, poté zvedl ruku a setřel jí slzy. „Není možné ho zabít, Eleno. Slyšela jsi, co šeptal věštec tvého otce."

Přikývla. „Já vím."

„I kdybychom ho dokázali zkrotit a polapit…" Gavin se zamyslel nad jejími slovy. „Uvědomuješ si, že bychom válku jen přenechali někomu dalšímu – tomu, kdo jednou bude vládnout tomuto území?"

„Tato válka," odpověděla tiše, „je jen druhým tahem ve hře, která se od pradávných dob odehrává za mořem."

„Pokud ji odložíme, zdědí ji někdo další, pokud se Erawan dostane na svobodu. Navíc tím vojáky tam dole neušetříme od zítřejšího krveprolití."

„Když nebudeme jednat, nezbude nikdo, kdo by tuto válku zdědil," namítla Elena. V Gavinových očích viděla odraz pochybností. „Dokonce i teď naše magie slábne a bohové nás opouštějí," naléhala na něj. „Prchají od nás. Nemáme žádné spojence z vílího rodu, kromě armády mého otce. A jejich moc se vytrácí stejně jako jeho. Ale třeba, až přijde čas na třetí tah… budou mít naši nedohranou hru v rukou jiní hráči. Možná v budoucnosti budou víly a lidé bojovat bok po boku a budou naplněni mocí. Mohli by najít způsob, jak to ukončit. Takže my tuto bitvu prohrajeme, Gavine," řekla. „Naši přátelé s úsvitem padnou na bojišti a my toho využijeme k odvedení pozornosti, abychom zajali Erawana a Erilea měla naději do budoucna."

Stiskl rty a užasle si ji měřil safírovýma očima.

„Nikdo se o tom nesmí dozvědět," sdělila mu a hlas ji přitom zradil. „I kdybychom uspěli, nikdo nesmí vědět, co uděláme."

Viděla na jeho tváři hluboké pochybovačné vrásky a stiskla jeho ruku pevněji. „*Nikdo*, Gavine."

Tvář mu zkroutil výraz zoufalé bolesti. Poté ale přikývl.

Ruku v ruce upírali pohled do temnoty pokrývající hory, v níž zněly kostěné bubny krutovládce jako kladiva bušící do železa. Až příliš brzy jejich zvuk přehluší křik umírajících vojáků. Až příliš brzy budou pole v údolí zbrocena potoky krve.

Gavin pronesl: „Jestli to máme provést, musíme okamžitě odejít." Jeho pozornost znovu upoutaly nedaleké stany. Odejdou bez rozloučení. Bez jediného posledního slova. „Dám Holdrenovi rozkaz, ať zítra vede vojska. Už bude vědět, co říct ostatním."

Elena přikývla a Gavin nic víc nepotřeboval. Pustil její ruku a zamířil ke stanu, který stál nejblíže jejich, kde jeho nejdražší přítel a nejoddanější vojevůdce nejspíš naplno využíval poslední hodiny se svou mladou manželkou.

Než se Gavinova široká ramena protáhla mezi těžkými látkami vchodu, Elena se odvrátila.

Zahleděla se za ohně přes údolí k temnotě připravené na protější straně. Přísahala by, že jí oplácí pohled a že slyší tisíce brousků, kterými si krutovládcovy bestie ostřily jedem potřené drápy.

Zvedla oči k nebi zastřenému kouřem, který se na okamžik rozprostřel a odhalil noční oblohu posetou hvězdami.

Nad hlavou se jí třpytily hvězdy Pána severu. Snad to měl být poslední dar Maly této zemi – alespoň pro tento věk. Snad to bylo poděkování Eleně a rozloučení.

Protože Elena ve jménu Terrasenu a Eriley vstoupí do věčné temnoty číhající na druhém konci údolí, aby vykoupila naději pro všechny.

Elena vyslala poslední modlitbu po sloupu kouře stoupajícím ze dna údolí, aby jí oni dosud nezrození, vzdálení potomci této noci, dědici břemene, které přinese Erilee zkázu či spásu, odpustili, co se chystá udělat.

1. část
NOSITELKA OHNĚ

1

Elide Lochanová cítila, jak jí s každým zalykavým nadechnutím dech žhne v hrdle, když kulhala vzhůru po strmém kopci porostlém lesem.

Uvolněné šedé kameny pod zvlhlým listím pokrývajícím půdu Dubového hvozdu byly na svahu zrádné a vysoké duby se nad ní vypínaly příliš vysoko na to, aby se zachytila jejich větví, kdyby se zřítila dolů. Elide však překonala obavy z pádu, aby mohla postupovat rychleji, a když se vydrala přes výběžek skalnatého vrcholu, v noze jí bolestivě bodalo. Svezla se na kolena.

Kam jen dohlédla, táhly se lesnaté kopce a stromy připomínaly mříže nekonečné klece.

Týdny. Uplynuly už týdny od toho, co Manon Černozobá s Třináctkou opustily les a velitelka letky jí nařídila, ať se vydá na sever. Aby našla svou královnu, která dospěla a získala moc – a také aby našla Celaenu Sardothien, ať už to byl kdokoli. Právě jí Elide splatí dluh, který měla vůči Kaltain Rompierové, jež jí zachránila život.

Ještě týdny poté ji ve snech pronásledovaly ty poslední chvíle v Morathu: Jak se ji strážci snažili odvléct, aby jí do těla vložili potomka valgů, jak je velitelka letky pobila do jednoho a jak se Kaltain Rompierová uchýlila ke svému poslednímu gestu, když si vyřízla podivný tmavý kámen zašitý v paži a přikázala Elide, aby ho odnesla Celaeně Sardothien.

Okamžik nato Kaltain proměnila Morath v kouřící ruinu.

Elide položila špinavou, roztřesenou ruku na tvrdý obrys kamene ukrytý v náprsní kapse koženého obleku, který měla dosud na sobě. Měla skoro dojem, že se jí od pokožky odráží tichý tep jako odpověď na splašený tlukot jejího srdce.

Elide se zachvěla v matném slunečním světle pronikajícím klenbou listoví. Na svět ztěžka dolehlo letní horko, které bylo natolik ubíjející, že se voda stala vzácným zbožím.

Bylo tomu tak od počátku, ovšem teď se kolem vody točily celé dny, celý její *život*.

Dubový hvozd naštěstí oplýval potoky potom, co z horských vrcholků odtály zbytky sněhu, ovšem Elide se na vlastní kůži přesvědčila, že ne každou vodu je vhodné pít.

Tři dny zvracela a potácela se v horečkách a div nevypustila duši poté, co se napila vody z nehybné tůně. Tři dny se třásla tak hrozně, že se bála, že jí snad popraskají kosti. Tři dny tiše plakala plná naprostého zoufalství z toho, že zemře sama v tomto nekonečném lese a nikdo se to nikdy nedozví.

Při tom všem kámen v její náprsní kapse předl a pulzoval. V horečnatých snech měla dojem, že jí šeptá a zpívá jí ukolébavky v řečech, které lidský jazyk snad ani nemohl vyslovit.

Od té doby kámen nezaslechla, ale stále jí to vrtalo hlavou. Říkala si, zda by většina lidí na jejím místě nezahynula.

V duchu se ptala, jestli na sever nese dar nebo prokletí. A jestli Celaena Sardothien bude vědět, co si s ním počít.

Ten, kdo má klíč, může otevřít jakékoli dveře, vysvětlila jí Kaltain. Elide si černý kámen hrající duhovými barvami často prohlížela, kdykoli se zastavila, aby si odpočinula. Jako klíč rozhodně nevypadal. Byl hrubě otesaný, jako by byl odseknutý z většího kusu kamene. Možná Kaltainina slova byla hádankou určenou tomu, komu má kámen připadnout.

Elide si sundala až příliš lehký vak z ramene a otevřela látkovou klopu. Před týdnem jí došlo jídlo, takže musela sbírat lesní plody. Žádné z nich neznala, ale vzdáleně si vybavovala, jak ji chůva Finnula před lety varovala, že si jimi má nejdřív potřít zápěstí, aby viděla, jestli na ně její kůže nějak zareaguje.

Až nepříjemně často tomu tak bylo.

Sem tam však narazila na keř porostlý jedlými bobulkami, u kterého se pořádně nacpala, než si naplnila vak. Když teď zalovila uvnitř vaku, jehož tkanina byla posetá růžovými a modrými skvrnami, vytáhla poslední hrst bobulí zabalenou v náhradní košili. Látka byla rudě a fialově potřísněná.

Jedna hrst, která jí musela vydržet, dokud nenajde další jídlo.

Umírala hlady, avšak snědla jen polovinu plodů. Třeba najde další, až se zastaví na noc.

Lovit neuměla, a když si představila, že by chytila jinou živou bytost, zlomila jí vaz nebo ji kamenem udeřila do hlavy… Tak zoufalá ještě nebyla.

Možná nakonec nebyla Černozobá, navzdory matčině utajovanému původu.

Elide si z prstů slízla šťávu i se špínou a se zasyknutím se postavila na ztuhlé, bolavé nohy. Bez jídla dlouho nevydrží, neodvážila se ale vypravit do vsi s penězi, které jí dala Manon, ani k ohňům lovců, jež zahlédla během posledních pár týdnů.

Ne, o laskavosti a milosrdenství mužů věděla svoje. Nikdy nezapomene na to, jak ti strážci chlípně hleděli na její nahé tělo, ani na to, proč ji vlastní strýc chtěl prodat vévodovi Perringtonovi.

Elide zamrkala bolestí, přehodila si vak znovu přes rameno a opatrně zamířila dolů po svahu na opačné straně kopce mezi balvany a přes kořeny.

Možná se vydala špatným směrem. Jak vůbec pozná, že překročila hranici Terrasenu?

A jak se jí kdy podaří najít jeho královnu nebo její dvůr?

Elide tyto obavy potlačila. Držela se v šerých stínech a vyhýbala se kalužím slunečního světla. To jen zhoršovalo pocit žízně a úmorného horka.

Najít vodu bude možná důležitější než najít bobule. Brzy přijde tma.

Sestoupila k úpatí kopce a musela přemoct zaskočení při pohledu na labyrint dřeva a kamene.

Zdálo se, že stojí ve vyschlém korytě stáčejícím se mezi kopci. Prudce zahýbalo kupředu – k severu. Elide si trhaně povzdechla. Anneith buď dík. Alespoň paní moudrosti ji ještě neopustila.

Bude řečištěm putovat tak dlouho, jak to půjde, bude se držet severním směrem a pak…

Elide netušila, kterým smyslem to zachytila. Její čich, zrak ani sluch nepostřehly, že by kolem kromě hnilobného pachu hlíny, slunečního svitu, kamenů a šelestu listí vysoko na stromech bylo něco nezvyklého.

Jenže vtom… Jako když něco zachytí vlákno na obřím gobelínu. Její tělo ztuhlo.

Okamžik nato tiché zvuky a šumění lesa utichly.

Elide se rozhlédla po okolních kopcích a říčním korytě. Kořeny dubu na vrcholku nejbližšího kopce vyčnívaly z travnatého srázu a vytvářely nad vyprahlým řečištěm přístřešek ze dřeva a mechu. Výborně.

Elide se k němu ztěžka vydala. Její noha přitom protestovala a kameny jí klouzaly pod nohama, až se jí podlamovaly kotníky. Už už se dotýkala vršku kořenů, když vtom údolím zazněl dutý náraz.

Nebyl to hrom. Ne, na tento zvuk nikdy nezapomene, protože ji také pronásledoval v nočních můrách, ať už spala, nebo ne.

Dunění mocných kožnatých křídel. Wyverni.

A možná to, co se blížilo, bylo ještě víc smrtící: Železozubé čarodějnice, které na nich létaly, měly smysly stejně ostré a bystré jako jejich oři.

Elide se vrhla k přístřešku z hustého pletence kořenů. Údery křídel se blížily a v lese panovalo ticho jako na hřbitově. Kameny a větvičky ji škrábaly do holých rukou a koleny narážela do kamenů skrytých pod hlínou, když se tiskla ke svahu a skrz mřížoví kořenů nahlížela do korun stromů.

Další náraz křídel a okamžik po něm další. Byly tak sladěné, že by si kdekdo v lese myslel, že je to jen ozvěna, jenže Elide to bylo jasné: dvě čarodějnice.

Za tu dobu, co byla v Morathu, toho pochytila dost na to, aby věděla, že Železozubé mají přikázáno tajit své počty. Létaly v dokonale secvičených formacích, takže by člověk, který by je poslouchal, tvrdil, že slyšel pouze jednoho wyverna.

Ovšem ať už tyto dvě byly kdokoli, chovaly se ledabyle. Pokud se to o nesmrtelných, nelítostných čarodějnicích dalo říct. Mohlo jít o níže postavené členky kruhu, které se vydaly na průzkumnou výpravu.

Nebo někoho hledají, špitl jí v hlavě tichý vyděšený hlásek.

Elide se přitiskla těsněji k zemi a kořeny ji tlačily do zad, když prohlížela zelené koruny.

Tam. Přímo nad stromy prolétl rozmazaný obrys hbitého obrovského zvířete. Listí se roztřáslo. Kožnatá blanitá křídla se zahnutým spárem napuštěným jedem na vrcholku se zaleskla ve slunečních paprscích.

Ven se za světla vydávali zřídka, jen velmi zřídka. Ať hledali cokoli, muselo to být důležité.

Elide se neodvažovala ani hlasitěji dýchat, dokud údery křídel zvířat mířících na sever neutichly.

Letěli k Ferianskému průsmyku, kde jak se zmínila Manon, měla ležení druhá polovina vojska.

Elide se pohnula, až když se z lesa znovu ozval bzukot a štěbetání. Byla bez hnutí příliš dlouho, až jí ztuhly svaly, a se zaúpěním si protáhla nohy, potom ruce a nakonec zakroutila rameny.

Nekonečná – ta cesta byla nekonečná. Co by jen dala za to, aby byla někde v bezpečí se střechou nad hlavou a s teplým jídlem v břiše. Možná by stálo za to se po takovém místě poohlédnout, i kdyby jen na jednu noc.

Elide se znovu vydala podél řečiště vyschlého na troud, ale sotva udělala dva kroky, ten smysl, co nebyl tak docela smyslem, se opět ozval, jako by ji za rameno chytla teplá ženská ruka, která ji přiměla se zastavit.

Hustý les zvučel životem, jenomže ona to cítila. Někde tam cosi bylo.

Nebyli to čarodějnice, wyverni ani divoká zvířata. Ale někdo – někdo, kdo ji pozoroval.

Někdo ji sledoval.

Elide jakoby mimoděk tasila bojový nůž, který jí Manon dala, než opustila ten zatracený les.

Jen litovala, že ji čarodějnice nenaučila, jak jím zabíjet.

Lorcan Salvaterre před těmi prokletými bestiemi prchal už dva dny.

Vůbec se jim nedivil. Čarodějnice sršely zlostí, když potají uprostřed noci pronikl do jejich tábora v lese, odstranil tři z jejich strážkyň, aniž by si toho jejich družky nebo wyverni všimli, a čtvrtou odvlekl do lesa, aby ji vyslechl.

Trvalo mu dvě hodiny, než tu Žlutohnátku zlomil. Naštěstí byli skrytí tak hluboko v útrobách jeskyně, že ven nepronikl ani její křik. Dvě hodiny a zpívala jako ptáček.

Nyní byla dvojice čarodějnických vojsk připravena zabrat světadíl: Jedno čekalo v Morathu a druhé ve Ferianském průsmyku. Žlutohnátky nevěděly nic o moci, jíž vládl vévoda Perrington. Nevěděly nic o tom, po čem Lorcan šel: po zbylých dvou klíčích Sudby, sourozencích toho, který nosil na dlouhém řetězu kolem krku. Tři úlomky kamene odštípnuté z démonické brány Sudby, z nichž byl každý nadán nepředstavitelnou a úděsnou mocí. Pokud by byly všechny tři klíče Sudby sjednoceny, mohly by otevřít bránu mezi světy. Zničit ty světy nebo přivolat jejich armády. A dokázaly by mnohem horší věci.

Lorcan čarodějnici poskytl dar rychlé smrti.

Od té doby měl v patách její sestry.

Nyní přikrčený v podrostu po straně prudkého svahu přihlížel, jak zpod kořenů vyklouzla ta dívka. Schovával se tu jako první, naslouchal jejím neohrabaným krokům, které se hlučně přibližovaly, a díval se, jak klopýtá a kulhá, když vtom konečně zaslechla, co se k nim hnalo.

Byla útlé postavy, dost drobná. Až by odhadoval, že sotva

začala krvácet, kdyby se jí pod přiléhavým koženým oblekem nerýsovala plná ňadra.

Ten oděv ihned upoutal jeho pozornost. Žlutohnátky na sobě měly podobný, tak jako všechny čarodějnice. Tato dívka však byla člověk.

A když se obrátila jeho směrem, její tmavé oči zkoumaly les pohledem, jenž byl příliš starý a zkušený na to, aby patřil dítěti. Mohlo jí být přinejmenším osmnáct, klidně i víc. Tvář měla špinavou a vyhublou. Nejspíš tu byla už nějaký čas a měla potíž najít jídlo. Nůž, který svírala v dlani, se třásl natolik, že Lorcan usoudil, že dívka nejspíš netuší, co si s ním počít.

Zůstal v úkrytu a sledoval, jak se rozhlíží po kopcích, řečišti a korunách stromů.

Nějak uhodla, že je nablízku.

Pozoruhodné. Jen málokdo ho dokázal najít, když chtěl zůstat skrytý.

Všechny svaly v těle měla napjaté, když však obhlédla úžlabinu, tiše vydechla skrz stisknuté rty a pokračovala v cestě. Pryč od něj.

Při každém kroku kulhala. Asi se zranila, když spadla mezi stromy.

Dívčin dlouhý cop narážel do vaku. Její hebké vlasy byly stejně tmavé jako jeho. Ne, tmavší. Černé jako bezhvězdná noc.

Vítr změnil směr a odvál její pach k němu. Lorcan ho vdechl a dovolil svým vílím smyslům – smyslům, jež zdědil od svého zkurveného otce –, aby ho posoudily a zhodnotily, jak to dělal už pět set let.

Člověk. Rozhodně byla člověk, ovšem…

Ten pach znal.

V posledních měsících pobil nepřeberné množství bytostí, které jím čpěly.

To už se dalo nazvat štěstím. Možná to byl dar od bohů: Někdo, jehož výslech by mu mohl být k užitku. Na to však byl čas – potom, co bude mít možnost dívku pozorovat, aby odhalil její slabiny.

Lorcan se zlehka zvedl z podrostu, aniž by přitom zašelestila jediná větvička.

Dívka posedlá démonem se belhala dál vyschlým korytem. Stále držela v ruce nůž, který jí bude k ničemu, už podle toho, jak nešikovně svírala jeho rukojeť. Dobře.

A tak se Lorcan vydal na lov.

2

Ťukání deště kanoucího skrz listy a nízkou mlhu Dubového hvozdu téměř přehlušovalo zurčení rozvodněného potoka, jenž se hnal přes balvany a prolákliny.

Aelin Ashryver Galathynius dřepěla u vody – prázdné vaky na vodu ponechala zapomenuté na mechem porostlém břehu –, natáhla zjizvenou ruku nad prudký proud a nechala se zaplavit písní ranní bouřky.

Dunivé údery hromu, na které odpovídaly blesky bičující oblohu, byly divokým, rozběsněným rytmem, jenž se rozezněl už hodinu před úsvitem. Nyní však bouře tišila svou zuřivost, zatímco Aelin konejšila magii, jež žhnula v jejím nitru.

Vdechovala chlad mlhy a svěžího deště a vtahovala ho do plic. Její magie se přitom zlehka zamihotala, jako kdyby jí se zívnutím popřála dobré jitro a schoulila se opět ke spánku.

Podobně v táboře, který měla Aelin dosud na dohled, spali i její společníci chránění neviditelným štítem, který vytvořil Jeřáb. Proti severskému chladu, jenž nepomíjel ani za vrcholícího léta, se zahřívali veselým rubínovým plamenem, který nechala hořet po celou noc. Právě ten oheň pro ni představoval pořádný oříšek. Jak ho jen udržet při životě, zatímco se bude snažit vyvolat malý dar vody, který dostala od matky.

Aelin sevřela prsty nad potokem.

Na protějším břehu se na vrcholu mechem porostlé skály napůl skryté sukovitými větvemi dubu natáhly drobné prsty bílé jako kosti, až v nich zapraskalo, a napodobily její pohyb.

Aelin se usmála a tak tiše, že to přes zurčení proudu a deště bylo sotva slyšet, prohodila: „Jestli pro mě máš nějakou radu, příteli, ráda si ji poslechnu."

Vyhublé prsty se prudce stáhly za vršek skály, jež byla podobně jako řada dalších v tomto lese pokrytá vyrytými symboly a spirálami.

Malý národ je sledoval od chvíle, kdy překročili hranici Terrasenu. Aedion trval na tom, že je *doprovázejí*, když zahlédli velké bezedné oči, které na ně pomrkávaly ze změti ostružiní nebo na ně pokukovaly ze shluku listí v korunách některého z proslulých stromů Dubového hvozdu. Nikdy se však nepřiblížili dost na to, aby si je Aelin mohla pořádně prohlédnout.

Nechávali ale pro ně za okrajem Jeřábova nočního štítu drobné dárky, které se jim dařilo přinášet, aniž by je přitom kdokoli, kdo byl právě na hlídce, přistihl.

Jednou ráno to byla koruna z fialek. Aelin ji dala Evangeline, která ji nosila na rudozlatých vlasech, dokud se věnec nerozpadl. Ráno poté našli koruny dvě: jednu pro Aelin a druhou menší pro zjizvenou dívenku. Jindy je malý národ zase podaroval napodobeninou Jeřábovy jestřábí podoby vytvořenou ze sesbíraných vrabčích pírek, žaludů a broučích krovek. Když ji její vílí princ našel, zlehka se pousmál a od toho rána ji nosil ve své sedlové brašně.

Aelin se při té vzpomínce také musela usmát. I když vědomí, že malý národ sleduje každý jejich krok, poslouchá je a pozoruje, poněkud… komplikovalo situaci. Ne nějakým podstatným způsobem, jen její malé zacházky s Jeřábem byly rozhodně o dost méně romantické, když si uvědomovali, že mají obecenstvo. Obzvlášť Aedion a Lysandra už měli po krk jejich tichých, vášnivých pohledů a začali vymýšlet chabé výmluvy, jak Aelin s Jeřábem dostat na nějakou chvíli tak daleko, aby je neviděli ani necítili: Tu dáma upustila na cestě daleko za nimi neexistující kapesníček, tu potřebovali další polena pro oheň, do něhož už nebylo potřeba přihazovat žádné dřevo.

A pokud šlo o diváka, který ji pozoroval nyní…

Aelin roztáhla prsty nad hladinou a přiměla své srdce, aby se zklidnilo jako sluncem prohřátá lesní tůň, a svou mysl, aby překonala běžné hranice.

Z proudu se rozechvěle zvedla šedá průzračná stuha vody a Aelin ji navinula mezi prsty, jako by proplétala přízi tkalcovským stavem.

Naklonila zápěstí a žasla nad tím, jak skrz vodu vidí svou kůži. Nechala si vodu sklouznout po ruce, až se jí ovinula kolem zápěstí. Pak skřítkovi za balvanem řekla: „Nic moc, co bys mohl nahlásit svým kamarádům, viď?"

Vtom za ní zašustilo zvlhlé listí a Aelin věděla, že jí tím Jeřáb pouze ohlašuje svůj příchod. „Dávej si pozor, nebo ti příště pod přikrývkou nechají něco mokrého a studeného."

Aelin nechala vodu skanout zpět do potoka a ohlédla se přes rameno. „Myslíš, že mi přinesou, nač jen pomyslím? Protože teď bych dala celé své království za horkou lázeň."

Když se zvedla na nohy, všimla si, jak mu září oči. Spustila štít, kterým se obklopila, aby se udržela v suchu, a pára neviditelného plamene se smísila s mlhou kolem. Vílí princ zvedl obočí. „Mělo by mi dělat obavy, že jsi dnes po ránu tak sdílná?"

Zakoulela očima a otočila se ke skále, kde předtím skřítek pozoroval její bídné pokusy o ovládnutí vody. Zbyly tam jen listy kluzké od deště a plazící se mlha.

Kolem pasu ji objaly silné ruce. Jeřáb ji přitáhl ke svému teplému tělu a jeho rty ji polaskaly na krku přímo pod uchem.

Aelin se prohnula v jeho objetí, zatímco jí líbal šíji a jeho ústa rozehřívala její pokožku zchladlou ranní mlhou. „Taky ti přeju dobré ráno," vydechla.

Jeřáb místo odpovědi broukl a ona zatnula prsty u nohou.

Od doby, kdy před třemi dny dorazili na území Terrasenu, se neodvážili zastavit v hostinci, když se oči nepřátel stále upíraly na cesty i nálevny a když zástupy adarlanských vojáků díky Dorianovým dekretům konečně opouštěly její ztracené území.

Zvlášť když by sem tito vojáci mohli klidně vtrhnout znovu, kdyby se rozhodli, že místo toho, aby poslouchali svého zákonitého krále, spojí síly se zrůdou, která vyčkávala v Morathu.

„Jestli tolik toužíš po koupeli," zamumlal Jeřáb s ústy na jejím krku, „čtvrt míle zpátky jsem zahlédl tůň. Mohla bys v ní ohřát vodu – pro nás oba."

Přejela mu nehty po hřbetech rukou a vzhůru po předloktích. „Uvařila bych všechny ryby a žáby uvnitř. To by asi nebylo moc příjemné."

„Aspoň bychom to měli rovnou se snídaní."

Tlumeně se zasmála a Jeřábovy špičáky jí přejely po citlivém místě mezi šíjí a ramenem. Aelin mu zaryla prsty do mocných svalů na předloktích a vychutnávala si jejich sílu. „Vznešení páni dorazí až za soumraku. Máme dost času." Její slova zněla jako bez dechu, byla sotva něco víc než šepot.

Aedion potom, co překročili hranici, poslal zprávy několika málo šlechticům, kterým důvěřoval, a dohodl setkání, k němuž mělo dojít dnes – na mýtině, kterou sám Aedion během těch nekonečných let využíval k tajným schůzkám s povstalci.

Dorazili sem dřív, aby prozkoumali okolí, jeho slabiny i strategické body. Nebyla tu stopa přítomnosti lidí: Aedion a Zkáza se vždy dokázali postarat o to, aby veškeré důkazy zmizely před slídivýma očima nepřátel. Její bratranec a jeho proslulá legie toho za posledních deset let tolik udělali, aby Terrasen ochránili. Přesto ani teď nehodlali nic riskovat, i v případě šlechticů, kteří byli kdysi vazaly jejího strýce.

„Zní to velmi lákavě," řekl Jeřáb, zatímco ji škádlivě kousal do ucha způsobem, který jí ztěžoval přemýšlení, „ale za hodinu musím vyrazit." Měl za úkol prozkoumat krajinu před nimi pro případ, že by tam čekalo nějaké nebezpečí. Polibky lehké jako peříčko jí klouzaly po čelisti a tváři. „A to, co jsem řekl, stále platí. Nebudu se s tebou poprvé milovat u stromu."

„Nebylo by to u stromu, ale v tůni." Jeřábův hluboký smích ještě víc rozehřál její už tak dost rozpálenou kůži. Musela se ovládat, aby ho neuchopila za ruku, nezvedla ji ke svému ňadru

a nezačala ho prosit, ať se jí dotýká, ať si ji vezme, ať ji ochutná. „Poslyš, začínám si myslet, že jsi sadista."

„Věř mi, že pro mě to také není jednoduché." Přitáhl ji k sobě naléhavěji, až ucítila nepřehlédnutelný důkaz jeho slov, který se jí opíral o zadek. Přitom také málem zasténala.

Potom se Jeřáb odtáhl a Aelin se zamračila, když jeho teplo, jeho ruce, tělo i ústa zmizely. Když se otočila, uviděla, že na ni upírá oči barvy borového jehličí, a vzrušení, které pocítila v krvi, planulo žhavěji než jakákoli magie.

Pak ovšem řekl: „Co že jsi tak brzo po ránu tolik při smyslech?"

Vyplázla na něj jazyk. „Vzala jsem si hlídku místo Aediona, protože Lysandra s Rychlotlapkou chrápaly tak hlasitě, že by vzbudily i mrtvého." Jeřábovi na rtech zahrál úsměv, ovšem Aelin pokrčila rameny. „Stejně jsem nemohla spát."

Jeho výraz zvážněl, když krátce pohlédl na místo, kde pod košilí a vestou z tmavé kůže ukrývala amulet. „Působí ti ten klíč potíže?"

„Ne, o to nejde." Začala amulet nosit poté, co jí Evangeline probrala sedlové brašny a nasadila si ten náhrdelník. Přišli na to, až když se dívka vrátila potom, co se umývala, s Orynthským amuletem hrdě zavěšeným přes cestovní oděv. Díkybohu, zrovna byli hluboko v Dubovém hvozdu, avšak Aelin už nehodlala nic riskovat.

Zvlášť když byl Lorcan stále přesvědčený, že pravý klíč Sudby má on.

Nic o onom nesmrtelném válečníkovi neslyšeli od doby, co opustil Zlomuval, a Aelin často přemýšlela, jak daleko na jih se dostal a jestli už mu došlo, že má v držení falešný klíč Sudby zasazený do stejně falešného Orynthského amuletu. A zda odhalil, kam král Adarlanu a vévoda Perrington ukryli zbylé dva.

Ne Perrington, ale Erawan.

Zamrazilo ji, jako by se jí za zády zhmotnil stín Morathu a přejel jí rukou zakončenou spáry po páteři.

„Já jen… to setkání," prohlásila Aelin a mávla rukou. „Neměli jsme ho uspořádat v Orynthu? Tady v lesích to působí tak… pokoutně."

Jeřábův zrak se upřel na obzor na severu. Cesta do města, kdysi skvostného srdce království a celého světadílu, by jim trvala ještě přinejmenším týden. A až by tam dorazili, čekala by je nekonečná řada porad, příprav a rozhodnutí, jež mohla přijmout pouze ona. Tato schůzka, kterou zařídil Aedion, toho bude teprve začátek.

„Bude lepší vstoupit do města, kde už budeš mít spojence, než se do něj vrátit, aniž bys měla představu o tom, co tě tam čeká," odpověděl Jeřáb nakonec. Suše se na ni usmál a významně pohlédl na Zlatobřit v pochvě na jejích zádech a na nejrůznější nože, jež měla zavěšené na těle. „A kromě toho jsem měl dojem, že ‚pokoutní' je tvé druhé jméno."

Místo odpovědi mu předvedla obhroublé gesto.

Aedion si počínal opatrně, když posílal zprávy účastníkům setkání, a vybral toto odlehlé místo, aby omezili nebezpečí a unikli zrakům špehů. Přestože Aedion dotyčným šlechticům, s nimiž ji za uplynulé týdny obeznámil, důvěřoval, pro všechny případy jim nesdělil, kolik členů má jejich malá výprava a jaké mají schopnosti.

Ačkoli Aelin vládla zbraní, která by dokázala vyhladit celé údolí i s šerými Parožnatými horami sklánějícími se nad ním. A to šlo jen o její magii.

Jeřáb si pohrával s pramínkem jejích vlasů, které už jí dorostly skoro po prsa. „Dělá ti starosti, že Erawan ještě nic nepodnikl."

Sykavě se nadechla. „Na co čeká? Jsme blázni, když čekáme, že nám pošle pozvánku, ať proti němu vyrazíme? Nebo nás nechá, abychom posbírali síly, abych se s Aedionem vrátila pro Zkázu a shromáždila kolem ní ještě početnější vojsko, jen aby si mohl vychutnat naše nejhlubší zoufalství, až selžeme?"

Jeřábovy prsty se v jejích vlasech zastavily. „Slyšela jsi Aedionova posla. Podstatnou část Morathu zničil výbuch. Možná on sám potřebuje obnovit síly."

„Nikdo se k tomu výbuchu nepřihlásil. Nevěřím tomu."

„Ty nevěříš ničemu."

Zadívala se mu do očí. „Tobě ano."

Jeřáb ji prstem pohladil po tváři. Opět se rozpršelo a tiché ťukání deště bylo jediným zvukem na míle daleko.

Aelin se zvedla na špičky. Po celou dobu vnímala Jeřábův chtivý pohled a cítila, jak se mu tělo napjalo, jako by byl šelmou připravenou k útoku, když ho políbila na koutek úst, na linii rtů a na opačný koutek úst.

Byly to něžné, dráždivé polibky, které měly za cíl rozhodnout, který z nich povolí jako první.

Byl to Jeřáb.

Ostře se nadechl, uchopil ji za boky a přivinul ji k sobě. Přitiskl své rty k jejím a polibek jen získal na vášnivosti, div že Aelin nezradila kolena. Jeho jazyk hladil její lenivými, obratnými pohyby, které jasně naznačovaly, co by s ním dokázal jinde.

V krvi se jí rozhořely jiskřičky a mech pod nimi zasyčel, když se déšť změnil v páru.

Tentokrát se odtáhla Aelin, která uštvaně dýchala a spokojeně si všimla, že i Jeřábova hruď se zvedá a klesá v nepravidelném rytmu. Bylo to tak nové – ta věc mezi nimi byla stále nová a tak… opravdová. Zcela je pohlcovala. A touha byla pouze jejím začátkem.

Jeřáb dokázal její magii rozezpívat. Možná za to mohlo pouto *carranam*, jež je spojovalo, ale… její magie chtěla tančit s jeho. A ledové krystalky, které mu jiskřily v očích, jí prozradily, že jeho moc prahne po tom samém.

Jeřáb se naklonil, až se dotýkali čelem. „Už brzy," slíbil jí drsným hlubokým hlasem. „Až se dostaneme někam do bezpečí, na nějaké chráněné místo."

Protože pro něj její bezpečí bude vždy tím hlavním. Vždy pro něj bude hlavní chránit ji a bránit její život. Jak zjistil za dost krutých podmínek.

Se sevřeným srdcem zvedla ruku k jeho tváři a Jeřáb četl v jejích očích i těle něhu a jeho vlastní prudkost, která byla od-

kazem vílího rodu, vystřídala jemnost, kterou spatřil jen málokdo. Aelin cítila, jak ji v hrdle pálí nevyřčená slova.

Už do něj byla nějaký čas zamilovaná. Déle, než by dokázala připustit.

Snažila se nepřemýšlet o tom, zda k ní cítí to samé. Ty emoce – ta přání – byly až na konci jejího nesmírně dlouhého a krvavého seznamu věcí, kterým bylo třeba se věnovat.

A tak Aelin Jeřába něžně políbila a jeho ruce jí znovu vklouzly k pasu.

„Ohnivé srdce," broukl jí do úst.

„Káňátko," zamumlala ona do jeho.

Jeřáb se dal do smíchu, jehož ozvěna jí zněla v hrudi.

Směrem od tábora zatrylkoval skrz déšť Evangelinin sladký hlásek: „Už je čas na snídani?"

Aelin si pobaveně odfrkla. Rychlotlapka a Evangeline už určitě pošťuchovaly nebohou Lysandru, která ležela natažená vedle nesmrtelného ohně v podobě přízračného levharta. Aedion na opačné straně ohniště ležel nehybně jako balvan. Rychlotlapka se nejspíš vzápětí vrhne na něj.

„Tohle nedopadne dobře," usoudil Jeřáb.

Evangeline zavyla *„Jíííídlóóó!"* a okamžik nato zaznělo Rychlotlapčino souhlasné zavytí.

Vtom k nim dolehlo Lysandřino zlostné zavrčení, které umlčelo dívenku i psa.

Jeřáb se znovu rozesmál a Aelin napadlo, že se jí zvuk jeho smíchu ani jeho úsměv nikdy neomrzí.

„Měli bychom přichystat snídani," navrhl, když se obrátil k tábořišti, „než Evangeline s Rychlotlapkou převrátí všechno vzhůru nohama."

Aelin se tiše zasmála, ale pak se ohlédla přes rameno k lesu táhnoucímu se k Parožnatým horám. K šlechticům, kteří snad míří na jih, aby rozhodli, jak budou postupovat ve válce… a jak obnoví zničené království.

Když se obrátila zpět, Jeřáb už byl na půl cesty do tábora a Evangelininy rudozlaté vlasy se míhaly mezi stromy ronícími

kapky deště, když se k princi hnala, aby ho uprosila, ať jí udělá topinku s vejci.

Její rodina – a její království.

Dva sny, o kterých si dlouho myslela, že je navždy ztratila, uvědomila si teď, když jí severní vítr cuchal vlasy. A ona udělá všechno – zničí nebo zaprodá samu sebe –, aby obojí ochránila.

Aelin se chystala vydat do tábořiště, aby Evangeline spasila před Jeřábovým kuchařským uměním, když si najednou povšimla předmětu na vrcholku balvanu za potokem.

Přeskočila na druhý břeh a pozorně si prohlédla, co tam skřítek nechal.

Drobný wyvern z větviček, pavučin a rybích šupin s rozepjatými křídly a rozeřvanou tlamou plnou tesáků vypadal znepokojivě přesně.

Aelin ho nechala na místě, avšak její pohled přelétl směrem k jihu za prastaré vršky Dubového hvozdu k Morathu tyčícímu se v dáli za nimi. Ke znovuzrozenému Erawanovi, který na ni čekal s letkou Železozubých čarodějnic a valgských pěšáků.

Aelin Galathynius, královna Terrasenu, věděla, že brzy nastane čas dokázat, kolik krve je ochotná pro Erileu prolít.

Aedion Ashryver měl za to, že je výhodné cestovat se dvěma společníky obdařenými kouzelnou mocí, zvlášť když bylo počasí pod psa.

Déšť padal vytrvale celý den, zatímco se připravovali na setkání. Jeřáb už dvakrát zaletěl na sever, aby dohlédl na příjezd šlechticů, jenže je neviděl ani nevycítil.

V takovém počasí se nikdo neodvážil vydat na neblaze proslulé blátivé terrasenské cesty. Ovšem vzhledem k tomu, že byl ve šlechtické družině Ren z Bystřin, Aedion nepochyboval o tom, že zůstanou ukrytí do západu slunce. Pokud je ovšem nezpomalil déšť, což bylo velmi pravděpodobné.

Vtom zaburácel hrom, tak blízko, že to zatřáslo stromy. Sotva se stihl nadechnout, oblohu pročísl blesk, jenž postříbřil mokré listy a ozářil svět tak jasně, že oslepil i jeho vílí smysly. Aspoň že byl v suchu a v teple.

Vyhýbali se lidským sídlům natolik důsledně, že Aedion sotva zahlédl nebo dokázal odhadnout, kolik lidí s darem magie vyšlo z úkrytů – nebo kolik z nich si užívá opětovně nabytá kouzla. Spatřil jen jednu dívenku, které nemohlo být víc než devět, jak nad osamocenou studní ve vsi provlékala úponky vody pro pobavení a radost hloučku dětí.

Zjizvení dospělí tomu s kamennými výrazy přihlíželi ze stínů, ale nikdo nezasáhl, ať už v dobrém, nebo ve zlém. Aedionovi poslové potvrdili, že většina lidí ví, že adarlanský král vládl temnou mocí, s jejíž pomocí deset let potlačoval magii. I tak však pochyboval, že se ti, kdo utrpěli její ztrátu a pak byli vystaveni vraždění, v dohledné době odváží odhalit své nadání.

Alespoň dokud lidé jako jeho společníci a ta dívenka na návsi neukážou světu, že všichni mohou bezpečně kouzlit. Že děvče s darem vodní magie zajistí své vsi blahobyt a okolním polím úrodu.

Aedion se zachmuřil na tmavnoucí oblohu a přitom lenivě otáčel Mečem Orynthu v dlaních. Ještě předtím, než magie zmizela, byl jeden druh magie, který budil obavy víc než všechny ostatní, a ti, již jím vládli, byli v lepším případě vyděděnci a v horším mrtvolami. Na dvorech ve všech zemích byli po staletí vyhledávanými zvědy a vrahy. Zato na *jeho* dvoře…

Jejich nevelkým tábořištěm zavibrovalo potěšené hrdelní zavrčení a Aedion upřel pohled na předmět svých úvah. Evangeline klečela na pokrývce a něco si pobrukovala, zatímco pročesávala Lysandře srst koňským hřebelcem.

Trvalo mu několik dní, než si zvykl na její novou podobu přízračného levharta. Za roky prožité v Parožnatých horách si z těchto šelem vypěstoval instinktivní strach. Jenže pak se podíval na Lysandru, která ležela se zataženými drápy uvolněně na břiše, zatímco o ni její svěřenkyně pečovala.

Pěkný zvěd a vrah. Při pohledu do těch bledě zelených očí s víčky přimhouřenými rozkoší se mu na rtech objevil úsměv. To by byl aspoň pohled pro vznešené pány, až sem dorazí.

Měnička během týdnů na cestě zkoušela rozličné podoby: ptáky, zvířata, brouky, kteří měli sklony bzučet mu v uchu nebo ho kousat. Vzácně – jen vzácně – na sebe Lysandra brala lidskou podobu, v níž ji poprvé potkal. Aedion se jí vůbec nedivil vzhledem k tomu, co na ní všechno napáchali a co všechno musela v lidském těle dělat.

Brzy ovšem bude muset znovu přijmout podobu člověka, v níž bude představena jako dáma z Aelinina dvora. Říkal si, jestli zvolí tu úchvatnou tvář, nebo najde jiný lidský obličej, který jí bude vyhovovat.

Ještě častěji uvažoval nad tím, jaké to je moct proměnit své kosti, kůži a její barvu, i když se jí na to nikdy nezeptal. Hlavně proto, že Lysandra v lidské podobě netrávila dost času na to, aby to zkusil.

Aedion se podíval na Aelin usazenou na druhé straně ohniště s Rychlotlapkou uvelebenou na klíně. Pohrávala si s fenčinýma ušima a čekala stejně jako všichni ostatní. Jeho sestřenka si však zamyšleně měřila prastarý meč – meč jejího otce –, který Aedion bez cavyků otáčel a pohazoval jím z ruky do ruky. Každý palec kovové rukojeti a popraskané kostěné hrušky už znal stejně dobře jako vlastní tvář. V Aelininých očích zachytil náznak žalu, jenž zmizel stejně rychle jako blesk na nebi.

Když opouštěli Zlomuval, vrátila mu meč a místo něj si ponechala Zlatobřit. Snažil se ji přesvědčit, ať si ponechá posvátnou zbraň Terrasenu, ale trvala na tom, že se lépe hodí do jeho ruky a že si čest nosit ho zaslouží víc než kdokoli jiný, včetně jí samotné.

Čím dál na sever postupovali, tím byla mlčenlivější. Možná jí týdny putování ubraly síly.

Po dnešní noci se podle toho, co jim urození pánové sdělí, pro ni pokusí najít klidné místo, kde si bude moct den dva odpočinout, než urazí poslední část cesty do Orynthu.

Aedion se zvedl na nohy a zastrčil meč vedle nože, který mu daroval Jeřáb, a přešel k Aelin. Když se posadil vedle své královny, Rychlotlapka zavrtěla ocasem.

„Měl by sis ostříhat vlasy," poznamenala Aelin. Byla pravda, že mu odrostly víc, než jak je obvykle míval. „Už jsou skoro tak dlouhé jako moje." Zamračila se. „Lidi si budou myslet, že jsme se smluvili."

Aedion se zasmál a pohladil fenku po hlavě. „A kdyby ano?"

Aelin pokrčila rameny. „Jestli chceš začít nosit i stejné oblečení, jsem pro."

Aedion se zazubil. „Zkáza by mi to předhazovala do nejdelší smrti."

Jeho legie rozbila tábor před Orynthem, aby podle jeho rozkazu posílila obranu města a čekala. Čekala na to, až bude pro Aelin zabíjet a umírat.

S penězi, pro které Aelin intrikařila a vraždila, aby je na jaře získala od svého někdejšího pána, si mohli koupit vojsko, které potáhne za Zkázou. Možná i žoldáky.

Jiskra v Aelininých očích lehce pohasla, jako by i ona zvažovala, co všechno obnáší velení jeho legii. Jaká rizika a ztráty to vyžaduje – ne pokud jde o zlato, ale co se týká životů. Aedion by přísahal, že se zamihotal i oheň před nimi.

V uplynulých deseti letech zabíjela, bojovala a málem zemřela, zas a znovu, ale on si uvědomoval, že by váhala, pokud by měla vyslat vojáky – a s nimi i *jeho* – do boje.

Především toto bude její první zkouškou v roli královny.

Ale předtím… to setkání. „Pamatuješ si všechno, co jsem ti o nich řekl?"

Aelin se na něj rozhodně zadívala. „Ano, pamatuju si všechno, bratránku." Tvrdě ho šťouchla do žeber přímo tam, kde se mu teprve hojilo tetování, které mu Jeřáb před třemi dny vytvořil na kůži. Jména jich všech propletená ve složitém terrasenském uzlu přímo nad srdcem. Aedion zamrkal bolestí, když ho píchla prstem do citlivé kůže, a odstrčil její ruku, zatímco odříkávala: „Murtaugh byl synem sedláka, ale oženil se s Renovou

babičkou. Ačkoli se nenarodil do rodu pánů z Bystřin, přesto stojí v jeho čele, i když trvá na tom, aby se titulu ujal Ren.“ Zadívala se na oblohu. „Darrow je nejbohatší vlastník půdy po mé maličkosti, a co víc, má vliv na hrstku šlechticů, kterým se podařilo přežít, hlavně díky tomu, že během obsazení Terrasenu dokázal s Adarlanem opatrně vyjednávat.“ Vrhla na něj pohled tak pichlavý, že ho probodl jako nůž kolo sýra.

Aedion zvedl ruce. „Divíš se mi, že chci zajistit, aby všechno hladce proběhlo?“

Pokrčila rameny, ovšem hlavu mu za to neukousla.

„Darrow byl milencem tvého strýce,“ dodal a natáhl si nohy před sebe. „Celá desetiletí. Nikdy se mnou o tvém strýci nemluvil, ale byli si velice blízcí, Aelin. Darrow pro Orlona veřejně netruchlil o nic víc, než se při skonu krále očekává, jenže ho to změnilo. Teď je to pěkně tvrdý parchant, i když spravedlivý. Pro svou neutuchající lásku k Orlonovi a k Terrasenu toho hodně vykonal. Jeho diplomatické schopnosti nás zachránily před úplným vyhladověním a chudobou. Nezapomeň na to.“ Darrow dokázal dlouho sloužit adarlanskému králi, a přitom podrývat jeho moc.

„Já vím,“ odpověděla mu Aelin úsečně. Moc na ni tlačil. Její tón byl nejspíš prvním a posledním varováním, že ji začíná štvát. Během uplynulých dnů strávil mnoho mil cesty tím, že jí vyprávěl o Renovi, Murtaughovi a Darrowovi. Věděl, že by pravděpodobně dokázala vyjmenovat jejich území, jaké plodiny, dobytek a zboží z nich plynou, jejich předky a mrtvé i přeživší členy rodiny za poslední desítky let. Musel jí to však naposledy připomenout, aby si ověřil, že všechno ví… Nemohl potlačit instinktivní potřebu zajistit, aby schůzka proběhla v pořádku. Ne když bylo v sázce tolik.

Jeřáb dosud usazený na vysoké větvi, odkud pozoroval les, zacvakal zobákem, zatřepotal křídly ve větru a proklouzl v letu štítem, který jako by se pro něj otevřel.

Aedion vstal, rozhlédl se kolem a naslouchal. V uších mu zněl pouze vytrvalý rytmus deště. Lysandra se protáhla a odhalila přitom dlouhé zuby. Vytáhla jehlovité drápy a ty se zaleskly se světle ohně.

Dokud jim Jeřáb nedá na srozuměnou, že je vše v pořádku – že to je družina šlechticů a nikdo jiný –, budou se držet dohodnutých bezpečnostních opatření.

Evangeline se přikradla k ohni, přesně jak ji to naučili. Plameny se roztáhly jako spuštěná opona a umožnili jí i Rychlotlapce, která vycítila dívčin strach a přitiskla se k ní, vstoupit do vnitřního kruhu ohně, který ji nespálí. Ovšem z kostí nepřátel by zanechal jen prach.

Aelin na Aediona krátce pohlédla v mlčenlivém rozkazu a on přistoupil k západní straně ohně, zatímco Lysandra se postavila k jižní. Aelin zaujala pozici u severního směru, ale hleděla na západ – kam odlétl Jeřáb.

Skrz jejich malou bublinu proudil suchý horký vzduch a na konečcích Aelininých prstů tančily jiskry jako světlušky. Nechala ruku ledabyle svěšenou u boku a druhou uchopila Zlatobřit, jehož rubín na rukojeti zářil jako žhavý uhlík.

Ozvalo se šustění listí a praskání větviček a Meč Orynthu se zlatě a rudě zaleskl ve světle Aelininých plamenů, když ho Aedion tasil. V druhé ruce měl připravenou prastarou dýku, kterou mu věnoval Jeřáb. Ten ho v posledních týdnech – tedy jeho i ostatní – seznamoval se starými obyčeji. S dávno zapomenutými tradicemi a zvyky, od nichž víly už povětšinou upustily, dokonce i na Maevině dvoře. Zde se však znovu zrodily a nabyly opět platnosti, když všichni přijali úlohy a povinnosti, které si sami určili a zvolili.

Jeřáb se vynořil z deště ve vílí podobě se stříbrnými vlasy přilehlými k hlavě a výrazným tetováním na snědé tváři. Po urozených pánech nebylo nikde ani vidu.

Jeřáb však držel lovecký nůž na hrdle mladého muže s úzkým nosem a dovedl ho k ohni. Oděv neznámého byl poznamenaný dlouhou cestou a provlhlý deštěm a na hrudi měl Darrowův znak jezevce ve skoku.

„Posel," zavrčel Jeřáb.

Aelin v tu chvíli došla k závěru, že překvapení nemá v lásce.

Posel na ně zíral velkýma modrýma očima, ale jeho pihovatá tvář mokrá deštěm působila klidně. Vyrovnaně. Jeho výraz se nezměnil, ani když uviděl Lysandru s tesáky lesknoucími se v záři ohně. Ani když ho Jeřáb postrčil vpřed s nožem výhružně přitisknutým ke krku.

Aedion kývl na Jeřába. „Nemůže nám vyřídit vzkaz, když mu tlačíš ostřím do průdušnice."

Jeřáb zbraň odtáhl, avšak nezastrčil ji do pochvy. Zůstal stát necelou stopu od toho muže.

„Kde jsou?" zeptal se rázně Aedion.

Muž se zlehka uklonil jejímu bratranci. „V hostinci čtyři míle odtud, generále…"

Jeho slova vyzněla do ztracena, když Aelin obešla oheň. Ponechávala ho zuřivě plát kolem Evangeline a Rychlotlapky ukrytých uvnitř. Posel tiše vyjekl.

Došlo mu to. Podle toho, jak těkal pohledem mezi ní a Aedionem, všímal si stejných očí, stejné barvy vlasů… došlo mu to. Jakmile to pochopil, uklonil se.

Aelin se dívala, jak muž sklopil zrak. Dívala se na jeho nechráněný týl a lesklou mokrou kůži. Její magie v odpověď na jeho gesto ožila a ta věc – ta úděsná moc visící mezi jejími ňadry – jako by při všem tom vzruchu otevřela dávné oko.

Posel ztuhl a vytřeštil oči, když k němu neslyšně přistoupila Lysandra. Její vousky sebou škubly, když očichala jeho vlhké oblečení. Muž měl dost rozumu na to, aby zůstal zcela nehnutě.

„Chtějí schůzku zrušit?" zeptal se Aedion příkrým hlasem a opět se rozhlédl po lese.

Muž nejistě zamrkal. „Ne, generále, ale chtějí, abyste za nimi přišli do hostince. Zůstali tam kvůli dešti."

Aedion zakoulel očima. „Vyřiď Darrowovi, aby koukal své staré kosti přivléct sem. Trocha vody ho nezabije."

„Nejde o lorda Darrowa," odvětil posel spěšně. „Se vší úctou, lord Murtaugh se poslední dobou necítí nejlépe a lord Ren ho nechtěl vláčet tmou a lijákem."

Aelin si vzpomněla, že starý muž od jara objížděl ostatní království jako démon. Možná si to na něm vybralo daň. Aedion s povzdechem odvětil: „Víte, že si ten hostinec budeme muset nejdřív prohlédnout. K setkání tím pádem dojde později, než chtěli."

„Jistě, generále. S tím počítají." Posel sebou trhl, když si konečně všiml Evangeline a Rychlotlapky schovaných v bezpečí plamenného kruhu. A navzdory tomu, že vedle něj stál vílí princ a očichával ho přízračný levhart s vytasenými drápy, zbledl jako stěna, až když spatřil Aelinin oheň. „Ale čekají na vás a lord Darrow je netrpělivý. Pobyt mimo zdi Orynthu v něm vzbuzuje úzkost. Poslední dobou v nás všechno vzbuzuje úzkost."

Aelin si tiše odfrkla. *To se podívejme.*

3

Manon Černozobá stála v pozoru na konci dlouhého tmavého mostu v Morathu a sledovala, jak z šedých mraků slétá kruh její babičky.

I přes oblaka a sloupy kouře z bezpočtu výhní bylo objemné obsidiánově černé roucho velké čarodějnice klanu Černozobých nezaměnitelné. Nikdo se neoblékal tak jako vůdkyně. Její kruh vyklouzl z úkrytu v těžkých mracích a udržoval si od vůdkyně uctivý odstup, s výjimkou jezdkyně, jež doprovázela jejího obřího wyverního samce.

Manon s Třináctkou seřazenou za zády zůstala bez hnutí, zatímco wyverni a jejich jezdkyně přistávali na tmavém dláždění nádvoří na druhém konci mostu. Hluboko pod nimi bylo slyšet hukot špinavé řeky poseté troskami, který se střetal se skřípěním drápů o kámen a šelestěním sklápěných křídel.

Její babička dorazila do Morathu.

Nebo spíš do toho, co z něj zbylo, když se třetina pevnosti změnila v sutiny.

Asterin se sykavě nadechla, když Manonina babička zlehka sesedla a zamračila se na černou pevnost tyčící se za Manon a Třináctkou. Vévoda Perrington už čekal ve své poradní komnatě a Manon nepochybovala, že jeho poskok lord Vernon udělá všechno pro to, aby při každé příležitosti oslabil její postavení a házel jí klacky pod nohy. Pokud se jí Vernon pokusí zbavit, udělá to teď, když její babička na vlastní oči viděla, co Manon dokázala.

A v čem zklamala.

Manon se držela zpříma, když babička kráčela po širokém kamenném mostě. Její kroky přehlušilo burácení řeky, vzdálený tlukot křídel a kovárny, které pracovaly ve dne v noci, aby vyzbrojily jejich vojsko. Když Manon zahlédla bělmo babiččiných očí, uklonila se.

Zavrzání kožených obleků jí potvrdilo, že Třináctka udělala totéž.

Když Manon zvedla hlavu, babička stála před ní.

V pohledu onyxových očí se zlatými zrníčky číhala smrt, krutost a lstivost.

„Zaveď mě k vévodovi," prohlásila vůdkyně klanu místo pozdravu.

Manon vycítila, jak Třináctka ztuhla. Ne kvůli jejím slovům, ale proto, že se vůdkyni nyní zavěsil na paty její kruh. Bylo nezvyklé – nanejvýš nezvyklé, aby ji sledovaly a střežily.

Toto však byla citadela lidí a démonů. A soudě podle toho, že sem její babička přivedla krásnou černovlasou mladou čarodějnici, která jí nyní zahřívala postel, to vypadalo, že se tu chystá zdržet déle, možná i natrvalo. Vůdkyně by byla blázen, kdyby se nezačala důsledněji chránit. I když k tomu vždycky stačila Třináctka a měla by postačit i teď.

Manon se musela přemáhat, aby při představě možné hrozby netasila železné nehty.

Znovu se uklonila a otočila se k vysoké otevřené bráně Morathu. Třináctka se před ní a vůdkyní rozestoupila, a když prošly, uzavřely za nimi řad jako smrtící závoj. Nehodlaly nic riskovat, ne když šlo o dědičku a vůdkyni klanu.

Manon kráčela téměř neslyšně, když babičku vedla potemnělými chodbami s Třináctkou a s vůdkyniným kruhem v těsném závěsu. Sluhové je buď sledovali, nebo se nechali vést jakýmsi lidským instinktem, obojí je každopádně přimělo držet se mimo dohled.

Když sestupovaly po prvním z řady točitých schodišť vedoucích k vévodově poradní komnatě, vůdkyně promluvila: „Máš pro mě nějaké hlášení?"

„Ne, babičko.“ Manon se ovládla, aby na čarodějnici nevrhla kradmý pohled – na stříbrem prokvetlé tmavé vlasy, bledý obličej, do něhož byla vepsaná dávná nenávist, na zrezivělé zuby, které vůdkyně neustále ukazovala.

Byla to tvář velké čarodějnice, která vypálila cejch Manoninině pobočnici a která vhodila Asterinino mrtvé novorozeně do plamenů a nedovolila jí, aby si ho jedinkrát podržela. Potom její pobočnici ztloukla, zlámala jí kosti a vyhodila ji do sněhu, aby tam zemřela, a skoro sto let o tom Manon lhala.

Zatímco šly, Manon uvažovala, co se teď musí Asterin honit hlavou. Ptala se, na co myslí Lusk a Vesta, které našly Asterin ve sněhu a vyléčily ji.

Také o tom Manon nikdy neřekly.

Byla své babičce naprosto oddaná. Nikdy předtím jí to ovšem nepřipadalo odporné.

„Zjistily jste, kdo ten výbuch zavinil?“ Vůdkynino roucho se za ní vlnilo, když vstoupily do dlouhé úzké chodby směřující k vévodově poradní komnatě.

„Ne, babičko.“

Černé oči se zlatými zrnky se na ni zprudka upřely. „Jak příhodné, velitelko letky. Nestěžovala sis na vévodovy pokusy s křížením pár dnů předtím, než to ty Žlutohnátky spálilo na popel?“

To bylo jen dobře, odpověděla málem Manon. Přestože při výbuchu zahynulo několik kruhů, bylo zatraceně dobře, že tím skončilo křížení Žlutohnátek s valgy. Manon spíš vytušila, než že by přímo viděla nebo zaslechla, jak Třináctka upřela pohledy na babiččina záda.

Manon pocítila záchvěv čehosi, co připomínalo strach.

Z babiččina obvinění a z toho, jak se k němu stavěla Třináctka. Jejich postoj už jí byl nějakou dobu jasný.

Vzdor. To z nich v posledních měsících vycítila. Kdyby to velká čarodějnice odhalila, nechá Manon přivázat ke kůlu a zbičovat, až jí bude kůže ze zad viset v cárech. Přinutila by Třináctku, aby se na to dívaly, aby dokázala, že nedokážou dědičku klanu ochránit, a potom by s nimi naložila stejně jako s ní.

Nakonec by je možná nechala polít slanou vodou. A pak by se to opakovalo, den za dnem.

Manon chladně odpověděla: „Doneslo se ke mně, že to bylo dílo vévodova mazlíčka, té lidské ženy. Jenomže při požáru sama uhořela, takže to nikdo nemůže potvrdit. Nechci mařit tvůj čas pomluvami a domněnkami."

„Byla k němu připoutaná."

„Její stínový oheň podle všeho ne." Stínový oheň – krutá moc, jež by během mžiku dokázala spálit jejich nepřátele na uhel, pokud by byla použita ve spojení s čarodějnickými věžemi pokrytými zrcadly, které trojice vůdkyň postavila ve Ferianském průsmyku. Když však Kaltain zemřela… zmizela s ní i magie přinášející čirou zkázu. Přestože vévoda, když byl nyní jeho král mrtvý, odmítal přijmout jakéhokoli nového pána a neuznal nárok korunního prince na trůn.

Babička už nic víc neřekla a kráčely dál.

Další figurka na šachovnici – princ se safírovýma očima, který byl kdysi sám otrokem valgského prince. Teď byl ovšem svobodný a spojil se s tou zlatovlasou mladou královnou.

Když dorazily ke dveřím poradní komnaty a strážci s kamennými výrazy otevřeli vstup do černé skály, Manon vypudila všechny podobné úvahy z hlavy.

Její smysly ovládl vražedný klid, jakmile pohlédla na stůl z ebenově černého skla a na muže, který u něj stál.

Vernon. Vysoký, hubený, s věčným úšklebkem na rtech, oděný v zelené barvě Terrasenu.

A zlatovlasý muž se slonovinově bledou kůží.

Po vévodovi nebylo nikde vidu ani slechu. Když se k nim neznámý muž obrátil, zarazila se dokonce i její babička.

Ne nad jeho krásou, nad silou jeho svalnatého těla, ani nad elegantní černým oblekem, který měl na sobě, ale při pohledu do jeho zlatých očí. Stejných, jaké měla Manon.

Byly to oči krále valgů.

Manon přelétla očima po dveřích, oknech a pomyslela si, jaké zbraně použije, až si budou probojovávat cestu ven. Instinktivně se postavila před babičku a zkušeným pohybem uchopila dva nože, než zlatooký muž stihl vůbec mrknout.

Muž na ni však upřel valgské oči a usmál se.

„Velitelko letky." Potom se otočil k její babičce a sklonil hlavu. „Vůdkyně."

Ten hlas zněl smyslně, krásně a krutě. Ovšem jeho tón, příkaz, jenž v něm zněl…

Na Vernonově úsměšku teď bylo cosi příliš nuceného a jeho snědá kůže vypadala pobledle.

„Kdo jsi?" obořila se Manon na neznámého a její slova byla spíš rozkazem než otázkou.

Muž pokynul hlavou k volným židlím u stolu. „Víš naprosto přesně, kdo jsem, Manon Černozobá."

Perrington. Nějak se ocitl v jiném těle. Protože…

Protože ta odporná věc z jiného světa, která mu, jak si někdy všimla, hleděla z očí… Byla teď tady. Získala tělo.

Napjatá tvář vůdkyně prozrazovala, že to už stihla uhodnout.

„Omrzelo mě nosit stále stejnou kůži," pravil muž a vklouzl s kočičí elegancí na židli vedle Vernona. Pak mávl dlouhými silnými prsty. „Moji nepřátelé vědí, kdo jsem, tak by se to mohli dozvědět i moji spojenci."

Vernon sklonil hlavu a zamumlal: „Můj pane Erawane, pokud tě to potěší, dovol mi přinést vůdkyni občerstvení. Má za sebou dlouhou cestu."

Vůdkyně odhadovala vysokého, vyzáblého muže pohledem. Poskytl jim dva dary: úctu k její babičce a démonovo pravé jméno. Erawan.

Manon si říkala, co o něm ví Ghislaine, která stála na stráži na chodbě za dveřmi.

Valgský král souhlasně přikývl. Pán Perranthu spěšně zamířil k malému stolku s jídlem a pitím u zdi a uchopil džbán, zatímco Manon a vůdkyně klanu zaujaly místa naproti démonickému králi.

Úcta – to bylo něco, co Vernon nikdy předtím nikomu neprokázal bez posměšného úšklebku, zato teď…

Možná už si uvědomoval, jaká zrůda ho drží na vodítku, a zoufale hledal spojence. Co když věděl, že Manon… že Manon mohla být zapletená do toho výbuchu?

Manon přijala poháry vyřezané z rohu, které před ně Vernon postavil, ale nenapila se. Její babička také ne.

Erawan naproti nim se mírně pousmál. Nesálala z něj temnota ani zvrácenost, jako by byl dost mocný na to, aby je udržel skryté a utajené. Ovšem ne před očima čarodějnic. Před jejíma očima.

Když se dveře znovu zavřely, Třináctka a kruh její babičky zůstaly na chodbě a pouze jejich pobočnice převzaly hlídku za nimi v místnosti.

Zůstaly uvězněné s králem valgů.

„Nuže," pronesl Erawan a přelétl po nich pohledem, při němž Manon musela sevřít rty, aby nevycenila zuby, „jsou vojska ve Ferianském průsmyku připravená?"

Její babička mírně přikývla. „Vyrazí za soumraku. Dva dny nato budou ve Zlomuvalu."

Manon se neodvážila na židli ani pohnout. „Chceš vyslat letku do Zlomuvalu?"

Démonický král se na ni příkře podíval. „Chci do Zlomuvalu vyslat *tebe*, abys znovu dobyla mé město. Až splníš tento úkol, město převezme ferianská legie pod velením Iskry Žlutohnátky."

Měly se vydat do Zlomuvalu, aby konečně, *konečně* bojovaly a zjistily, jak si jejich wyverni povedou v opravdové bitvě. „Očekávají útok?"

Erawan jí věnoval mrtvolný úsměv. „Naše vojska budou postupovat natolik rychle, že zpráva o tom do města nestihne dorazit." Proto nepochybně tuto informaci až dosud držel v tajnosti.

Manon poklepala nohou o břidlicovou podlahu. Měla sto chutí vyskočit a zavelet ostatním, ať začnou s přípravami. „Kolik morathských kruhů mám s sebou vzít na sever?"

„Iskra poletí s druhou polovinou našeho vzdušného voje. Mám za to, že bude zapotřebí jen pár morathských kruhů." Byla to výzva – a zkouška.

Manon nad tím zauvažovala. „Poletím se svou Třináctkou a dvěma doprovodnými kruhy." Nebylo by moudré, aby si jejich nepřátelé stihli spočítat, kolik kruhů létá ve vzdušném voji, a navíc by bylo zbytečné, aby letěly všechny, když by se Manon klidně vsadila, že by město dokázala vyplenit už jen samotná Třináctka.

Erawan pouze pokývl hlavou. Její babička jí sotva znatelně pokynula, což byl největší náznak souhlasu, který od ní mohla očekávat.

Manon však měla další otázku: „A co princ?" Král. Král Dorian.

Babička po ní šlehla pohledem, démon však odpověděl: „Chci, abys ho osobně přivedla ke mně. Pokud přežije útok."

Teď když byla ohnivá královna pryč, Dorian Havilliard a jeho město zůstali bez ochrany.

Manon na tom však příliš nezáleželo. Byla ve válce.

Ve válce, kterou musely vybojovat, aby se po jejím konci mohly vrátit do Pustin. I když bylo dost dobře možné, že tento muž, tento démonický král zruší své slovo.

S tím se ale vypořádá později. Nejdřív je čeká bitva. Už teď cítila v krvi divokou píseň.

Král démonů a její babička opět mluvili a Manon vypudila melodii třeskajících štítů a jiskřících mečů z mysli na dost dlouho, aby porozuměla jejich slovům.

„Jakmile zajistíte hlavní město, chci Avery obsadil loďstvem."

„Souhlasili s tím muži od Stříbrného jezera?" Babička si zahloubaně prohlížela mapu zatíženou hladkými kameny na skleněném stole. Manon sledovala pohled jejích očí, které se upřely na Stříbrné jezero, na opačný konec Avery a na město obklopené pohořím Bílého tesáku: Anielle.

Perrington – Erawan – pokrčil rozložitými rameny. „Jeho pán se zatím nevyslovil, jestli je spojencem mě, nebo královského

mladíčka. Předpokládám, že až k němu dospěje zvěst o pádu Zlomuvalu, jeho poslové se brzy budou plazit na našem prahu.“ Krátce se usmál. „Jejich tvrz u Západních vodopádů stále nese stopy, jež na ní zanechala má vojska, když posledně táhla krajem. Viděl jsem v Anielle bezpočet památníků na dobu války, takže jeho pán pochopí, jak snadno bych mohl město opět změnit v kostnici.“

Manon si znovu prohlédla mapu a polkla další otázky.

Byl starý. Král valgů byl tak starý, že si vedle něj připadala mladá. I její babička v porovnání s ním působila jako dítě.

Blázen – možná její babička byla blázen, když je nevědomky prodala jako spojence tomuto stvoření. Přiměla se zadívat Erawanovi do očí. „Pokud se opevníme v Morathu, Zlomuvalu a Anielle, pokryjeme tím jen jižní polovinu Adarlanu. Co kraje severně od Ferianského průsmyku? Nebo na jih od Adarlanu?“

„Přístav zvonů zůstává pod mou nadvládou. Jeho šlechta a obchodníci příliš milují své zlato. Melisande…“ Zlaté oči démonického krále se upřely na západní zemi za horami. „Eyllwe na jih od něj zůstalo v troskách, Slatina je holá pustina, takže v nejlepším zájmu Melisande je zůstat mým spojencem, obzvlášť když je Terrasen zcela na mizině.“ Králův zrak se stočil k severu. „Aelin Galathynius již touto dobou dorazila do své země. A až ztratí Zlomuval, uvědomí si, že zůstala na severu osamocená. Brannonova dědička nemá na tomto světadíle žádné spojence. Teď už ne.“

Manon ale postřehla, jak oči krále démonů zatěkaly k Eyllwe, byť jen na okamžik.

Podívala se na babičku, která mlčela, avšak pozorovala Manon s výrazem, v němž byl příslib smrti, pokud bude jednat příliš opovážlivě. Manon přesto Erawanovi řekla: „Tvé hlavní město je srdcem obchodu. Pokud na něj vypustím svou legii, budeš mít mezi lidmi jen hrstku spojenců…“

„Pokud vím, Manon Černozobá, je to *má* legie.“

Manon před jeho planoucím pohledem neuhnula, i když jí pronikal až do hlubin srdce. „Pokud Zlomuval srovnáš se zemí,“

pokračovala suše, „vládci jako pán Anielle, královna Melisande nebo páni Slatiny by mohli dojít k názoru, že stojí za to proti tobě povstat. Když zničíš své vlastní hlavní město, proč by ti měli důvěřovat, když hovoříš o spojenectví? Než se tam vydáme, vynes dekretem, že král a královna jsou nepřátelé celého světadílu. Učiň z nás namísto dobyvatelů osvoboditele Zlomuvalu a ostatní vládci si rozmyslí, jestli se proti tobě budou chtít spojit s Terrasenem. Vyplením město v tvém jménu dost na to, abych tím dokázala naši moc, ale nenech ho rozmetat v prach letkou Železozubých."

Erawan zamyšleně přimhouřil zlaté oči.

Manon si uvědomovala, že stačí ještě jedno slovo a babička jí nehty rozdrásá tváře, přesto se držela hrdě zpříma. Na tom městě ani na jeho lidech jí nezáleželo. Pokud by však zkáza Zlomuvalu spojila jejich nejednotné protivníky, mohla by výhodu získat nepřátelská strana. To by ještě víc oddálilo návrat Černozobých do Pustin.

Na okamžik zachytila Vernonův pohled. Viděla v něm strach a vypočítavost. Zamručel k Erawanovi: „Na slovech velitelky letky něco bude, můj pane." Věděl Vernon něco, co ona ne?

Erawan však naklonil hlavu na stranu a zlaté vlasy mu sklouzly po čele. „Proto jsi velitelkou mé letky ty, Manon Černozobá, a proto také tuto pozici nezískala Iskra Žlutohnátka."

V Manon se svářel odpor s hrdostí, potom však jen přikývla.

„Ještě něco."

Nehybně vyčkávala.

Král démonů se pohodlně opřel na židli. „Ve Zlomuvalu je skleněná zeď. Nedá se přehlédnout." To Manon věděla. Seděla na ní na Abraxosovi. „Ponič město dost na to, abys tím vyvolala strach a předvedla naši moc. Ovšem ta zeď… Znič ji."

Manon odvětila jen: „Proč?"

Erawanovy zlaté oči zaplály jako horké uhlíky. „Protože zničením symbolu můžeš ducha lidí zlomit stejně jako krveprolitím."

Ta skleněná zeď ztělesňovala moc Aelin Galathynius. A její milosrdenství. Manon jeho pohled chvíli vydržela a pak přikývla.

Král trhl hlavou k zavřeným dveřím, čímž je beze slova propustil.

Manon vyšla ven z místnosti, ještě než se obrátil zpátky k Vernonovi. Až když byla dlouho pryč, došlo jí, že měla zůstat a chránit vůdkyni klanu.

Žádná členka Třináctky nepromluvila, dokud nepřistály u osobní zbrojnice ve vojenském ležení pod pevností, a neriskovaly to, ani když sedlaly wyverny v novém hnízdě.

Dva kruhy – oba z klanu Černozobých –, které Manon vybrala jako doprovod, se nesly kouřem a šerem, do nichž byl Morath neustále ponořený, ke svým vlastním zbrojnicím. Skvěle.

Když teď stály v bahně na dně údolí před narychlo zbudovaným labyrintem kováren a stanů, Manon oznámila shromážděné Třináctce: „Za půl hodiny odletíme." Kováři a muži pověření dozorem nad zvířaty za nimi spěšně nasazovali zbroj na wyverny uvázané na řetězech.

Když budou chytří nebo rychlí, neskončí v jejich čelistech. Asterinina nebesky modrá samička už si zaujatě měřila muže, který k ní stál nejblíže.

Manon měla skoro chuť podívat se, jestli si z něj ukousne, ale místo toho sdělila svému kruhu: „Pokud budeme mít štěstí, dorazíme na místo před Iskrou a rozhodneme, jak bude plenění probíhat. Pokud ne, vyhledáme po příletu Iskru a její kruh a zastavíme krveprolití. Prince přenechejte mně." Neodvážila se podívat na Asterin, když to řekla. „Žlutohnátky určitě budou chtít získat jeho hlavu. Zastavte každou, která se o to pokusí."

A při té příležitosti by mohly skoncovat i s Iskrou. V bitvě dochází k nehodám v jednom kuse.

Třináctka sklonila hlavy na znamení souhlasu. Manon kývla přes rameno ke zbrojnici pod vachrlatými plátěnými stany. „Vezměte si plnou zbroj." Vrhla na ně úsměv zabijáka. „Při našem velkolepém příletu musíme vypadat jako ze škatulky."

Dvanáct čarodějnic na ni pohlédlo se stejně nebezpečnými

úsměvy a rozešly se ke stájím a figurínám, na nichž kováři v uplynulých měsících pečlivě zkoušeli a upravovali jejich výzbroj.

Jen Asterin zůstala, když Manon popadla za paži Ghislaine, strážkyni s kudrnatými vlasy, která právě procházela kolem.

Manon přes zvonění kovadlin a řev wyvernů zamumlala: „Pověz nám, co víš o Erawanovi." Ghislaine otevřela ústa a její tmavá kůže jako by najednou zesinala. „*Stručně*," utrhla se na ni Manon.

Ghislaine ztěžka polkla a přikývla, zatímco zbytek Třináctky se za nimi chystal k odletu. Učená válečnice odpověděla šeptem, aby ji slyšely jen Manon a Asterin: „Je to jeden ze tří králů valgů, kteří na úsvitu věků vtrhli do tohoto světa. Ostatní dva byli buď zabiti, nebo posláni zpět do svého temného světa. Erawan tu uvízl s malým vojskem. Potom co Maeve a Brannon rozdrtili jeho armádu, uprchl na náš světadíl a strávil tisíc let tím, že potají shromažďoval síly hluboko v horách Bílého tesáku. Když byl připravený a všiml si, že plamen krále Brannona pohasíná, zaútočil s cílem podmanit si světadíl. Podle legendy ho porazila Brannonova dcera a její lidský druh."

Asterin si odfrkla. „Vypadá to, že se legenda mýlí."

Manon pustila Ghislaininu paži. „Připrav se, a až to bude možné, řekni to ostatním."

Ghislaine sklonila hlavu a vydala se ke zbrojnici.

Manon si nevšímala Asterinina pronikavého pohledu. Teď na tento rozhovor nebyl čas.

Němého kováře našla na obvyklém místě. Pot se mu z čela umouněného od sazí jen lil. Jeho oči však byly soustředěné a klidné, když zvedl plátěnou plachtu na pracovním stole a ukázal jí její zbroj, naleštěnou a připravenou.

Černá kovová zbroj napodobovala složitý vzor wyverních šupin. Manon přejela prstem po vzájemně překrytých plátech a zvedla dokonale padnoucí rukavici. „Je krásná."

Strašlivá, a přesto krásná. Napadlo ji, co si myslel o tom, že pro ni vytváří zbroj, kterou si vezme, až bude pobíjet lidi z jeho země. Z mužovy brunátné tváře se nedalo nic vyčíst.

Manon si sundala rudý plášť a začala si zbroj část po části oblékat. Padla jí jako nová vrstva kůže a byla ohebná a poddajná tam, kde bylo zapotřebí, a tvrdá v místech, která rozhodovala o životě a smrti.

Když byla hotová, kovář si ji prohlédl od hlavy k patě a přikývl, potom se natáhl pod stůl a položil na jeho desku další předmět. Manon na chvíli na přilbici zdobenou korunou jen užasle zírala.

Byla vyrobená ze stejného tmavého kovu a chrániče nosu a čela byly utvářeny tak, že většinu její tváře měl krýt stín – až na její ústa. A železné zuby. Šest hrotů koruny čnělo vzhůru jako malé meče.

Přilba dobyvatelky. Démonova přilba.

Když si Manon zastrkovala cop dozadu za krunýř a zvedla přilbu nad hlavu, cítila na sobě zraky Třináctky, která už byla v plné zbroji.

Přílbice šla snadno nasadit a vnitřek ji chladil na horké kůži. Ačkoli stíny skrývaly většinu její tváře, viděla kováře naprosto zřetelně – i to, jak spokojeně pokývl.

Manon netušila, proč se obtěžuje, ale přistihla se, jak říká: „Děkuji ti."

Jedinou jeho odpovědí bylo další krátké kývnutí a pak už Manon mířila pryč od jeho stolu.

Vojáci jí rychle ustupovali z cesty, když rázně kráčela ležením. Pokynula Třináctce a nasedla na Abraxose, který se hrdě ukazoval ve své nové zbroji.

Aniž by se jedenkrát ohlédla na Morath, vzlétla s ostatními k šedivé obloze.

4

Aedion a Jeřáb Darrowovu poslu nedovolili, aby vyrazil napřed a upozornil šlechtice na jejich příjezd. Pokud to přes všechno, co pro ně Murtaugh a Ren toto jaro udělali, ze strany urozených pánů měl být pokus vyvést je z míry, pak se také pokusí získat veškeré možné výhody.

Aelin si říkala, že měla bouřlivé počasí brát jako špatné znamení. Nebo možná Murtaughův pokročilý věk Darrowovi posloužil jako příhodná záminka k tomu, aby ji zkoušel. Při tom pomyšlení musela zkrotit hněv.

Hostinec stál na křižovatce cest v hustém porostu Dubového hvozdu. Kvůli dešti a blížící se noci div nepraskal ve švech a jejich družina musela zaplatit za ustájení koní dvojnásobek. Aelin nepochybovala o tom, že by stačilo jediné její slovo, jediný plamínek jejího pověstného ohně a vyprázdnily by se nejen stáje, ale i celý hostinec.

Lysandra se nenápadně plížila na půl míle daleko, a když dorazili na místo, vyklouzla zpoza keřů a kývla na Aelin chundelatou zmáčenou hlavou. Všechno v pořádku.

V hostinci nebyly volné pokoje k pronajmutí a už samotná nálevna byla plná poutníků, lovců a všech dalších lidí, kteří se sem stáhli před deštěm. Někteří dokonce seděli opření o zeď a Aelin odhadovala, že ona a její přátelé nejspíš stráví večer podobně, jakmile bude setkání u konce.

Když vešli do hostince, pár lidí k nim otočilo hlavu, ale kápě stažené do očí a pláště skrývaly jejich tváře i zbraně a pozor-

nost hostí se znovu rychle obrátila k pití, kartám nebo opileckým popěvkům.

Lysandra na sebe konečně vzala znovu lidskou podobu a přesně jak se před měsíci zapřísahala, její prsa teď byla menší. Aelin navzdory tomu, co je očekávalo v soukromé jídelně v zadní části hostince, zachytila měniččin pohled a potutelně se usmála.

„Je to lepší?" broukla nad Evangelininou hlavou, když Darrowův posel s Aedionem po boku procházeli davem.

Lysandra na ni vrhla napůl zdivočelý úsměv. „To si ani nedovedeš představit."

Aelin by přísahala, že se Jeřáb za nimi uchechtl.

Posel s Aedionem zahnuli do chodby a matné světlo svic se zatřepotalo mezi kapkami deště, které jejímu bratranci dosud stékaly po kulatém, notně poškrábaném štítu, jejž měl připevněný na zádech. Vlk severu sice zvítězil v bitvách díky vílí rychlosti a síle, ale vysloužil si úctu a věrnost své legie jako muž – jako člověk. Aelin, která byla ještě stále ve své vílí podobě, zauvažovala, jestli se také neměla proměnit.

Čekal na ně Ren z Bystřin. Ren, další přítel z dětství, kterého málem zabila, tedy *pokusila se* ho v uplynulé zimě zabít, a který netušil, kým ve skutečnosti je. Ukrýval se v jejím bytě, aniž by tušil, že patří jeho ztracené královně. A Murtaugh… Nejasně si toho muže vybavovala. V jejích vzpomínkách sedával u stolu jejího strýce a potají jí podával ostružinové koláčky.

Za veškeré dobro, co zbývalo, za veškeré střípky bezpečí vděčila Aedionovi, a zářezy a rýhy pokrývající jeho štít toho byly výmluvným důkazem. Za to stejné vděčila i třem mužům, kteří ji očekávali.

Aelin s lehkou úlevou svěsila ramena. To už Aedion a posel zastavili před dřevěnými dveřmi a jednou zaklepali. Rychlotlapka se dotkla jejího lýtka a zavrtěla ocasem a Aelin se na fenku usmála. Ta se znovu otřásla, až z ní spadly kapky vody. Lysandra vyprskla. Jak královské, přivést psa na tajnou schůzi!

Aelin si však před měsíci slíbila, že si nebude hrát na něco, čím není. Na své cestě bojovala s temnotou, brodila se krví

a vzdorovala zoufalství – a přežila. A i když jí lord Darrow mohl nabídnout muže a peníze pro válečné tažení… ona měla obojí. Bylo by lepší mít jich víc, avšak nepřišla sem s prázdnýma rukama. Dokázala to sama. Pro ně všechny.

Aelin se napřímila, když Aedion vešel do místnosti a spustil na muže uvnitř: „To je vám, vy parchanti, podobné, nutit nás vláčet se deštěm, protože se nechcete zmáčet. Rene, vypadáš otráveně jako vždycky. Murtaughu, rád tě opět vidím. Darrowe, tvoje vlasy vypadají stejně bídně jako moje."

Kdosi mu chladným hlasem suše odpověděl: „Vzhledem k utajení, v jakém jsi dohodl toto setkání, by si jeden myslel, že se vlastním královstvím plížíš jako lupič, Aedione."

Aelin došla k pootevřeným dveřím a přitom přemýšlela, jestli stálo za to zahájit rozhovor tím, že by těm bláznům uvnitř řekla, aby se ztišili, jenže…

Oni mluvili tiše. Vílím sluchem zachytila více zvuků než běžný člověk. Předstoupila před Lysandru a Evangeline a nechala je vstoupit za ni, když se zastavila ve dveřích, aby si prohlédla soukromou jídelnu.

Jedno okno bylo na skulinku otevřené, aby provětralo dusivé horko v hostinci. Velký obdélníkový stůl před praskajícím krbem byl pokrytý prázdnými talíři, drobky a otlučenými tácy. U stolu seděli dva staří muži a posel jednomu z nich špital něco do ucha tak tlumeně, že to nezaslechly ani její vílí uši. Potom se všem uklonil a opustil místnost. Oba staří muži se narovnali na židlích a zahleděli se za Aediona stojícího před stolem přímo na ni.

Aelin ovšem nespouštěla oči z černovlasého mladíka u krbu, který se rukou opíral o římsu a na zjizvené snědé tváři měl nevzrušený výraz.

Pamatovala si dvojici mečů na jeho zádech i jeho pronikavé tmavé oči.

Když si sundávala kápi, měla poněkud sucho v ústech. Ren z Bystřin sebou škubl.

Staří muži vstali. Jednoho z nich znala.

Aelin nechápala, jak to, že Murtaugha nepoznala tehdy v noci, kdy se vydala do skladiště a pobila tolik jeho druhů. Zvlášť když to byl on, kdo zarazil její vraždění.

Zato ten druhý stařec… Jeho tvář byla sice vrásčitá, ale vyzařovala z ní síla a neoblomnost. Nepostřehla v ní ani špetku pobavení, radosti či vřelosti. Byl to muž zvyklý prosadit si svou s tím, že ho ostatní bez ptaní poslouchají. Jeho tělo bylo hubené a šlachovité, ovšem stále se držel zpříma. Byl to válečník, který namísto mečem vládl rozumem.

Její prastrýc Orlon dokázal obojí. Navíc byl laskavý. Nikdy od něj neslyšela přísné nebo zlostné slovo. Zato tento muž… Aelin před jeho šedýma očima neuhnula pohledem, jako jedna šelma odhadující druhou.

„Lorde Darrowe," pronesla s pokývnutím. Nedokázala si odpustit pobavené pousmání. „Vypadáte poněkud vyuzeně."

Darrowova tuctová tvář zůstala nehybná. Nezdálo se, že by na něj nějak zapůsobila.

Tak tedy dobrá.

Aelin hleděla na Darrowa a vyčkávala. Nehodlala se odvrátit, dokud se jí nepokloní.

Muž jen mírně sklonil hlavu.

„Ještě trochu níž," navrhla sladce.

Aedion na ni rychle pohlédl s varovným výrazem v očích.

Darrow se víc klanět nehodlal.

Murtaugh se však hluboce uklonil a pronesl: „Tvá Výsosti, omlouváme se, že jsme pro vás vyslali posla, ale můj vnuk se obává o mé zdraví." Stařec se pokusil o úsměv. „K mé lítosti."

Ren si jeho slov nevšímal, odlepil se od krbové římsy a těžké kroky jeho bot byly jediným zvukem v jídelně, když obešel stůl. „Ty jsi to věděl," osopil se na Aediona.

Lysandra moudře zavřela dveře a poručila Evangeline, ať se s Rychlotlapkou postaví k oknu a dává pozor, zda je nesledují nepovolané oči. Aedion se na Rena mírně usmál. „Překvapení."

Než se mladý šlechtic stihl vytasit s ostrou odpovědí, Jeřáb přistoupil po bok Aelin a sejmul kápi.

Muži ztuhli, když se před nimi objevil vílí válečník v celé své slávě s bojovně planoucíma očima, které se upíraly na lorda Darrowa.

„Toto je ovšem pohled, který se mi nenaskytl už celé věky," zamumlal Darrow.

Murtaugh překonal šok a zčásti snad i strach natolik, aby ukázal na volné židle naproti nim. „Prosím, posaďte se. A omluvte ten nepořádek. Nenapadlo nás, že vás posel přivede tak rychle." Aelin zůstala nehnutě na místě, stejně jako její společníci. Murtaugh dodal: „Pokud si přejete, můžeme vám objednat čerstvé jídlo. Určitě umíráte hladem." Ren na svého dědečka vrhl nevěřícný pohled, z něhož vyčetla o povstalcově názoru na ni vše, co potřebovala vědět.

Lord Darrow ji opět pozoroval a odhadoval.

Pokora a vděk. Měla by se o ně pokusit. Ksakru, *mohla* by se o ně pokusit. Darrow přinesl pro její království oběti. Mohl jí poskytnout muže a peníze pro nadcházející bitvu s Erawanem. To *ona* svolala tuto schůzku. *Ona* tyto šlechtice požádala, aby se s ní setkali. Nezáleželo na tom, jestli k tomu došlo na jiném místě. Byli tu všichni a to stačilo.

Aelin se přiměla dojít ke stolu a zabrala si židli naproti Darrowovi a Murtaughovi.

Ren zůstal stát a sledoval ji s temným plamenem v očích.

„Děkuji ti za to, že jsi na jaře pomáhal kapitánu Westfallovi," řekla mu tiše.

Na Renově tváři se pohnul sval, potom však válečník odpověděl: „Jak se mu daří? Aedion se ve svém listě zmiňoval o tom, že byl zraněn."

„Podle toho, co vím, míří za léčiteli do Anticy. Do Torre Cesme."

„Dobře."

Lord Darrow je přerušil: „Byli byste tak laskavi a řekli mi, jak jste se seznámili, nebo budu muset hádat?"

Aelin při tónu jeho hlasu začala počítat do deseti. Byl to však Aedion, který zatímco usedal, pronesl varovným hlasem: „Dávej si pozor, Darrowe."

Darrow propletl kostnaté prsty, jež měly pečlivě upravené nehty, a položil je na stůl. „Nebo co? Spálíš mě na popel, princezno? Uvaříš mi kosti v těle?"

Lysandra vklouzla na židli vedle Aediona a se sladkou, nevýhružnou zdvořilostí, která jí byla vštípena, se zeptala: „Byla by v tom poháru trocha vody? Putování v bouři bylo poněkud náročné."

Aelin by přítelkyni za ten pokus o uklidnění nebezpečně napjaté atmosféry nejraději políbila.

„Kdo prosím jsi?" Darrow upřel zamračený pohled na elegantní krásku, která před ním navzdory svým laskavým slovům neuhýbala lehce zešikmenýma očima. Samozřejmě nemohl vědět, kdo ji a Aediona doprovází. Nebo jakými dary oplývá.

„Lysandra," odpověděl Aedion, který si odepnul štít ze zad a s tlumeným zaduněním ho odložil na podlahu za nimi. „Paní Caraverre."

„Žádné Caraverre není," namítl Darrow.

Aelin pokrčila rameny. „Teď už ano." Lysandra se pro to jméno rozhodla před týdnem, ať už znamenalo cokoli. Tehdy se uprostřed noci prudce vymrštila ze spánku a doslova to jméno na Aelin zahulákala, jakmile se ovládla dost na to, aby se proměnila zpět do lidské podoby. Aelin bylo jasné, že hned tak nezapomene na přízračného levharta, který se s očima navrch hlavy snažil promluvit. Nyní se však mírně usmála na Rena, který ji stále pozoroval ostřížím zrakem. „Dovolila jsem si odkoupit pozemky, kterých se vaše rodina vzdala. Zdá se, že budete sousedy."

„A z jakého rodu tato lady Lysandra pochází?" zeptal se Darrow a stiskl rty při pohledu na pozůstatek Lysandřina tetování. Ta značka byla stále vidět bez ohledu na to, jakou podobu na sebe coby měnička vzala.

„Nedomluvili jsme si tuto schůzku proto, abychom probírali, kdo má jakou krev a původ," odbyla ho Aelin vyrovnaným

hlasem. Podívala se na Jeřába, který jí kývnutím potvrdil, že je obsluha hostince daleko a okolo není nikdo, kdo by je mohl zaslechnout.

Její vílí princ přešel ke stolu u zdi, aby přinesl vodu, o kterou žádala Lysandra. Přičichl k ní a Aelin pochopila, že zatímco jim vzduchem na přízračném větru poslal čtyři sklenice, jeho magie se prohnala nápojem, aby odhalila jed nebo omamnou látku.

Tři šlechtici tomu beze slova užasle přihlíželi. Jeřáb se posadil, nevzrušeně jim nalil vodu a pak vykouzlil další pohár, naplnil ho a poslal ho Evangeline. Dívenka se při této ukázce magie rozzářila a potom se znovu obrátila k oknu zkrápěnému deštěm. Lysandra ji naučila, jak hrát roli hezounké, bezcenné a malé holčičky a přitom pečlivě naslouchat.

„Aspoň, že je tvůj vílí válečník dobrý i k něčemu jinému než k bezmyšlenkovitému vraždění," usoudil lord Darrow.

„Pokud by nás během schůzky vyrušili nepřátelé," odvětila Aelin nenuceně, „budeš za to bezmyšlenkovité vraždění vděčný, lorde Darrowe."

„A co tvé magické nadání? Za to bych měl být také vděčný?"

Bylo jí jedno, jak se o tom dozvěděl. Lehce naklonila hlavu a pečlivě volila slova. Pro jednou se přiměla promýšlet každý svůj krok. „Jaké magii byste v mém případě dal přednost?"

Darrow se usmál, ovšem ten úsměv se mu neodrazil v očích. „Tvé Výsosti by prospěla trocha sebeovládání."

Jeřáb a Aedion byli vedle ní napjatí jako tětivy luku. Pokud však dokázala svůj temperament krotit *ona*, pak to oni dokážou…

Tvoje Výsosti, ne Tvoje Veličenstvo.

„Zvážím to," řekla a oplatila mu pousmání. „Co se týče důvodu, proč jsme se s vámi dnes já a můj dvůr chtěli setkat…"

„Dvůr?" Lord Darrow zvedl stříbřité obočí. Potom pomalu přejel očima z Lysandry k Aedionovi a nakonec k Jeřábovi. Ren na ně nevěřícně hleděl a v jeho výrazu bylo něco jako touha – a zděšení. „Toto nazýváš svým dvorem?"

„Pochopitelně ho rozšířím, až dorazíme do Orynthu…“

„Když už o tom mluvíme, nechápu, jak může nějaký dvůr *existovat*, když ještě nejsi ani královna.“

Aelin držela hlavu hrdě zvednutou. „Obávám se, že nevím, o čem mluvíš.“

Darrow upil pivo z poháru, který postavil na stůl tak rázně, že se ten zvuk rozléhal po místnosti. Murtaugh vedle něj zůstal sedět nehybně jako socha. „Nového vládce Terrasenu musí potvrdit vládnoucí rody všech území.“

Aelin v žilách zapraskal prastarý studený led. Přála si, aby to mohla svést na tu věc, která jí visela na krku.

„Chceš říct,“ odvětila nebezpečně tichým hlasem, zatímco jí v duši zaplál oheň a jeho plameny jí zatančily na jazyku, „že i když jsem poslední potomek rodu Galathynius, můj trůn mi ještě nepatří?“

Cítila, jak Jeřáb upírá pohled na její tvář, ona však nespouštěla oči z lorda Darrowa.

„Chci říct, princezno, že sice jsi posledním Brannonovým potomkem, ale jsou i jiné možnosti, jiné směry, kterými se můžeme vydat, pokud bys byla shledána nevyhovující.“

„Weylane, prosím,“ zasáhl Murtaugh. „Kvůli tomuto jsme nabídku k setkání nepřijali. Měli jsme probrat obnovení království, *pomoct* jí a spolupracovat s ní.“

Nikdo mu nevěnoval pozornost.

„Mezi ty jiné možnosti počítáš i sebe?“ zeptala se Aelin Darrowa. V ústech se jí náhle plazil kouř. Když ho polkla, málem se jím začala dusit.

Darrow nedal najevo sebemenší znepokojení. „Sotva můžeš čekat, že dovolíme, aby si to devatenáctiletá nájemná vražedkyně napochodovala do království a začala na nás štěkat rozkazy, ať je její původ sebelepší.“

Pořádně si to promysli. Zhluboka se nadechni. Muži, peníze, pomoc pro tvůj zbídačený lid. To všechno ti Darrow nabízí. To všechno můžeš získat, pokud dokážeš ovládnout tu svou zatracenou vznětlivost.

Zadusila oheň v žilách, až z něj zbyly jen tiše praskající uhlíky. „Chápu, že vám má minulost může připadat problematická…“

„Všechno, co se tě týká, mi připadá problematické, princezno. Tvůj vkus stran výběru přátel a členů *dvora* je to nejmenší. Můžeš mi vysvětlit, proč máš ve své společnosti obyčejnou couru, kterou vydáváš za vznešenou dámu? Nebo proč nyní po tvém boku sedí jeden z Maeviných poskoků?“ Pohrdavě se na Jeřába usmál. „Princ Jeřáb, že ano?“ Musel si to domyslet ze zvěstí, které mu posel po jejich příchodu pošeptal do ucha. „Jistě, už jsem o tobě slyšel. Jaká pozoruhodná shoda náhod, že v době, kdy je naše království nejvíce oslabené a jeho dědička tak mladá, jeden z Maeviných nejspolehlivějších válečníků dosáhne takového postavení, poté co jeho paní řadu let s touhou hledí na naši zemi. I když možná by bylo lepší se ptát, proč bys měl poklonkovat Maeve, když bys mohl vládnout po boku princezny Aelin?“

Vyžadovalo neuvěřitelné úsilí, aby nezatnula ruce v pěst. „Princ Jeřáb je mým *carranam*. V nejmenším o něm nepochybuji.“

„*Carranam*, dávno zapomenuté slovo. Co dalšího tě Maeve na jaře v Doranelle naučila?“

Polkla ostrou odpověď, když Jeřábova ruka našla pod stolem její. Na tváři však měl znuděný, lhostejný výraz, pod nímž ukrýval klid divoké, mrazivé bouře. *Mohu promluvit*, Veličenstvo?

Měla dojem, že Jeřáb by si to nesmírně užil, kdyby mohl Darrowa roztrhat na kousky, a taky ji napadlo, že by se k němu při tom velice ráda připojila.

Aelin lehce přikývla, protože se jí samotné nedostávalo slov, jak se snažila udržet své plameny pod kontrolou.

Popravdě řečeno, trochu Darrowa litovala, když ho vílí princ probodl pohledem, v němž se soustředilo tři sta let chladnokrevného násilí. „Obviňuješ mě z toho, že jsem své královně složil krevní přísahu s nečistými úmysly?“

V jeho slovech nebyla stopa lidskosti ani milosrdenství.

Darrowovi bylo nutné přiznat, že nedal najevo neklid. Místo toho s pozvednutým obočím pohlédl na Aediona, načež upřel oči znovu na Aelin a zavrtěl hlavou. „Rozhodla ses, že ti posvátnou přísahu složí tento… vílák?“

Ren si poněkud nevěřícně měřil Aediona. Jizva na tváři byla oproti jeho opálené pokožce obzvlášť výrazná. Aelin tam nebyla, aby ho uchránila před zraněním. Stejně jako neuchránila jeho sestry, když se škola magie během adarlanského vpádu změnila v jatka. Aedion si všiml Renova překvapeného pohledu a nenápadně zavrtěl hlavou, jako by chtěl říct: *Vysvětlím ti to později.*

Jeřáb se ale opřel na židli s lehkým úsměvem, který byl děsivý a znepokojující na pohled. „Poznal jsem mnoho princezen, které byly dědičkami království, lorde Darrowe, a můžeš mi věřit, že žádná z nich nikdy nebyla tak hloupá, aby se nechala nějakým mužem takto zmanipulovat, ze všech nejméně moje královna. Pokud bych si ovšem měl úklady získat trůn, vybral bych si podstatně poklidnější a bohatší království.“ Pokrčil rameny. „Pochybuji však, že by mě můj bratr a sestra, kteří tu s námi sedí, nechali dlouho naživu, pokud by měli podezření, že chci s královnou nebo její zemí naložit nějak zle.“

Aedion pochmurně přikývl, zato Lysandra vedle něj se napřímila o něco víc, ne ve zlosti nebo překvapením, ale hrdostí. Aelin to hřálo u srdce a současně jí ho rvalo na kusy.

Aelin se na Darrowa nedbale usmála a plameny v jejím nitru se sklonily. „Jak dlouho ti trvalo vytvořit si seznam všech možných urážek a obvinění, které bys mi při setkání mohl vmést do tváře?“

Darrow si jí nevšímal a rázně kývl na Aediona. „Jsi dnes večer nějak zamlklý.“

„Myslím, že teď nijak zvlášť nestojíš o to vyslechnout si můj názor, Darrowe,“ odpověděl Aedion.

„Cizí princ ti uloupil krevní přísahu, tvá královna je nájemná vražedkyně, která si do služby bere obyčejné běhny, a ty k tomu nemáš co říct?“ Aedionova židle zaskřípěla, a když se k němu

Aelin odvážila točit, viděla, že svírá opěrky takovou silou, až mu zbělely klouby prstů.

Lysandra sice ztuhla, ovšem nedopřála Darrowovi to potěšení, aby se zarděla studem.

To byla pro Aelin poslední kapka. Na konečcích prstů pod stolem jí zatančily jiskry.

Než však stihla promluvit nebo spálit celou místnost, Darrow pokračoval: „Pokud, Aedione, stále toužíš získat v Terrasenu oficiální postavení, možná by ses měl zajímat o to, jestli tvoji příbuzní ve Wendlynu změnili postoj k nabídce sňatku, kterou jsme jim před mnoha lety učinili. Mohli by tě uznat za člena rodiny. Pokud byste se ty a tvoje milovaná princezna Aelin bývali zasnoubili, hodně věcí by se tím změnilo. Wendlyn ovšem nabídku oficiálně spojit naše království zamítl, pravděpodobně na Maevin příkaz." Darrow se usmál na Jeřába.

S Aelin se zatočil svět, a dokonce i Aedion zbledl. Nikdo se slovem nezmínil o tom, že došlo k oficiálnímu pokusu o jejich zasnoubení. Ani o tom, že Ashryverové skutečně ponechali Terrasen ve válce, která mu přinesla zkázu.

„Co jen milující poddaní řeknou na svou princeznu spasitelku," uvažoval nahlas Darrow a položil dlaně na stůl, „až se doslechnou, jak trávila svůj čas, zatímco oni trpěli?" Byl to políček do tváře, další z mnoha. „Ovšem," dodal Darrow, „ty ses vždycky dokázal výhodně zaprodat, Aedione. I když by mě zajímalo, jestli princezna Aelin ví…"

Aelin zaútočila.

Nikoli plamenem, ale ocelí.

Dýka vibrující mezi Darrowovými prsty odrážela světlo praskajícího krbu.

Aelin zavrčela starému muži do obličeje. Jeřáb s Aedionem napůl vyskočili ze židlí a Ren hmátl po jílci meče. Byl přitom však bledý jako křída – při pohledu na přízračného levharta, který se zjevil na místě, kde ještě před chvílí seděla Lysandra.

Murtaugh na měničku bezmocně zíral, avšak Darrow si zlostně měřil Aelin a jeho tvář byla bílá vztekem.

„Chceš po mě metat urážky, Darrowe, tak si posluž," ucedila Aelin. Jejich nosy se téměř dotýkaly. „Ale pokud ještě jednou urazíš mé blízké, budu mířit přesně." Zatěkala pohledem k dýce mezi starcovými roztaženými prsty. Ostří dělil od jeho skvrnité kůže jediný vlas.

„Vidím, že jsi zdědila otcovu prudkost," pronesl Darrow opovržlivě. „Takto hodláš vládnout? Když se ti někdo nebude líbit, začneš mu vyhrožovat?" Odtáhl ruku od ostří a odsedl si dost daleko na to, aby zkřížil ruce na prsou. „Co by si Orlon o takovém chování a o tomto zastrašování pomyslel?"

„Važ dobře svá slova, Darrowe," varoval ho Aedion.

Darrow zvedl obočí. „Všechna má práce, všechny oběti, které jsem za posledních deset let přinesl, byly v Orlonově jménu. Chtěl jsem mu prokázat poctu a ochránit jeho království – *své* království. Nedopustím, aby ho nějaké rozmazlené, arogantní dítě zničilo svými hloupými záchvaty vzteku. Užila sis za ty roky dost bohatství Zlomuvalu, princezno? Bylo pro tebe snadné zapomenout na nás na severu, když sis nakupovala oblečení a sloužila jsi stvůře, která povraždila tvou rodinu a přátele?"

Muži, peníze a sjednocený Terrasen.

„Dokonce i tvůj bratranec, který se zaprodával jako poslední děvka, nám na severu pomohl. A Ren z Bystřin…" Darrow mávl rukou směrem k Renovi. „Uvědomuješ si, že zatímco sis užívala života v blahobytu, Ren a jeho děd šetřili a obětovali každý měďák, jen aby udrželi snahy povstalců při životě? Víš, že žili v chatrčích a přespávali ve stájích?"

„Tak dost," zarazil ho Aedion.

„Nech ho mluvit," řekla Aelin. Posadila se zpátky na židli a založila si ruce na hrudi.

„Co ti mám ještě říct, princezno? Myslíš si, že lid Terrasenu s radostí přijme královnu, která sloužila jeho nepříteli a která sdílela lože s jeho synem?"

Lysandra tiše zavrčela, až sklenice na stole zazvonily.

Darrow se tím však nenechal rozhodit. „Královnu, která nepochybně léhá s vílím princem, jenž sloužil dalšímu nepříteli

číhajícímu za našimi zády? Co si o *tomto* podle tebe náš lid pomyslí?“

Nechtěla vědět, jak to Darrow uhodl. Co dokázal vyčíst z jejich tváří.

„S kým léhám,“ odbyla ho, „není tvá věc.“

„Proto nejsi způsobilá vládnout. S kým léhá královna, je věcí *všech*. Budeš našim lidem lhát o své minulosti? Budeš popírat, že jsi sloužila svrženému králi, i jeho synovi, byť jiným způsobem?“ Jeřábova ruka pod stolem prudce uchopila její a jeho prsty pokryté ledem utišily oheň, jenž jí se začal mihotat kolem nehtů. Nemělo to být varování ani výtka, jen jí chtěl naznačit, že i on se musí krotit, aby Darrowa nevzal po tváři cínovým tácem.

Dokázala Darrowovi oplácet pohled, i když propletla své prsty s Jeřábovými.

„*Svému* lidu povím celou pravdu,“ ujistila šlechtice tichým, ovšem ne slabým hlasem. „Ukážu jim jizvy na zádech, které jsem si odnesla z Endovieru, jizvy, které jsem získala během let, která jsem prožila jako Celaena Sardothien, a povím jim, že nový král Adarlanu není zrůda. Povím jim, že máme společného nepřítele: toho parchanta v Morathu. A že Dorian Havilliard je naší jedinou šancí na přežití a na budoucí mír mezi našimi dvěma královstvími.“

„A co když není? Rozmetáš jeho kamenný hrad stejně, jako jsi rozmetala ten skleněný?“

Chaol se o tom před měsíci zmínil. Měla věnovat víc pozornosti tomu, že obyčejní lidé budou požadovat, aby byla její moc pod kontrolou. Stejně tak měla být pod kontrolou i moc dvořanů, které přijímala do své družiny. Nebude však Darrowovi vyvracet, že zničila skleněný hrad. Ať klidně věří, že zabila krále. Bylo to lepší než pravda, která by mohla způsobit pohromu.

„Pokud si stále přeješ sloužit Terrasenu,“ pokračoval Darrow, když nikdo neodpovídal, „Aedion pro tebe jistě najde místo ve Zkáze. V Orynthu mi nebudeš nijak platná.“

Aelin ironicky zvedla obočí. „Chceš mi říct ještě něco?“

V šedých očích měl nelítostný chlad, když odvětil: „Neuznávám tvé právo vládnout. Neuznávám tě jako právoplatnou královnu Terrasenu. Stejně jako lord Sloane, lord z Habrova a lord Gunnar, kteří představují většinu přeživších členů někdejšího dvora tvého strýce. I kdyby se na tvou stranu postavila rodina pánů z Bystřin, stále je to jeden hlas proti čtyřem. Generál Ashryver zde nemá pozemky ani titul, a tudíž jeho hlas nemá žádnou váhu. Co se týče *lady* Lysandry, Caraverre není uznávaným územím a Terrasen neuznává její rod ani *tvou* koupi dotyčných pozemků." Oficiální slova pro oficiální prohlášení. „Pokud se vrátíš do Orynthu, aby sis uzurpovala trůn bez našeho svolení, budeme to považovat za vyhlášení války a za zradu." Darrow z kazajky vytáhl jakýsi papír hustě popsaný elegantním písmem, se čtyřmi různými podpisy na konci. „Prozatím, dokud toto rozhodnutí nezměníme, zůstáváš dle pokrevních nároků princeznou, avšak nejsi královnou."

5

Aelin nevěřícně hleděla na listinu a na jména, jež na ní byla zapsána dlouho před dnešním večerem. Na jména mužů, kteří se rozhodli postavit proti ní, aniž by se s ní vůbec setkali. Na jména mužů, již jediným podpisem změnili budoucnost její i jejího království.

Možná měla se svoláním této schůze počkat, dokud by nedorazila do Orynthu, kdy by její příjezd viděli její poddaní, takže by bylo těžší vykopnout ji před palác na chodník.

Aelin hlesla: „Na jihu Adarlanu sbírá síly naše smrt a vy se zabýváte tímhle?"

Darrow se ušklíbl. „Až budeme potřebovat tvoje… nadání, dáme ti vědět."

Oheň v její duši pohasl a nezbyl z něj jediný uhlík. Jako by ho Darrow sevřel v pěsti a zadusil ho.

„Zkáza," pronesl Aedion s náznakem své pověstné opovážlivosti, „bude přijímat rozkazy pouze od Aelin Galathynius."

„Zkáze teď velíme my," utnul ho Darrow. „V případě, že pro trůn nenajdeme vhodného nástupce, přebírají velení nad terrasenskými vojsky lordi." Znovu si Aelin změřil, jako by vytušil, že se jí v hlavě matně rodí neurčitý plán vrátit se veřejně do města, aby pro něj bylo obtížnější odstavit ji stranou. „Pokud jen vstoupíš do Orynthu, děvče, zaplatíš za to."

„To má být výhrůžka?" zavrčel Aedion a jeho ruka se svezla k rukojeti Meče Orynthu v pochvě u boku.

„Takový je zákon," odpověděl Darrow prostě. „A vládci z rodu Galathyniusů ho po generace chovali v úctě."

Aelin v hlavě zuřivě tepala krev a všude kolem bylo najednou neskutečné prázdno.

„Valgové táhnou sem – táhne sem král valgů," naléhal Aedion jako pravý generál. „A *vaše královna* je možná jediný člověk, který je dokáže zastavit, Darrowe."

„Válku vyhrávají vojáci, nikoli magie. To přece víš, Aedione. Bojoval jsi na Theralisu." Rozlehlá planina před Orynthem se stala místem poslední předem ztracené bitvy, kdy je říše roznesla na kopytech. Většina terrasenských vojáků a velitelů nepřežila krveprolití tak strašlivé, že v řekách ještě dny poté proudila krev. Jestli Aedion v té bitvě bojoval… Bohové bylo mu sotva čtrnáct. Obrátil se jí žaludek. „Magie nás už jednou zradila. Znovu se na ni spoléhat nebudeme," prohlásil rozhodně Darrow.

Aedion se na něj utrhl: „Budeme potřebovat spojence…"

„Žádní spojenci nám nezbyli," řekl Darrow. „Pokud se Její Výsost nerozhodne být užitečná a získat pro nás vojáky a zbraně sňatkem," při těch slovech příkře pohlédl na Jeřába, „zůstáváme sami."

Aelin zaváhala, zda neprozradí, co ví, a neřekne mu o penězích, pro které spřádala úklady a zabíjela, ale…

Srdce jí obemklo cosi chladného a slizkého při představě sňatku s cizím králem, princem nebo císařem.

Takovou cenu že by měla zaplatit? Obětovat kromě krve i své sny? Aby navěky zůstala princeznou a nikdy se nestala královnou? Měla bojovat nejen magií, ale další mocí danou její krví: královským původem.

Nedokázala se na Jeřába podívat. Nemohla čelit pohledu jeho jak borovice zelených očí, aniž by se jí neudělalo zle.

Kdysi se Dorianovi smála – *smála se* mu a peskovala ho za to, že je mu odporná představa, že by se měl oženit s někým, koho by nemiloval celou duší. Vyčinila mu za to, že by dal lásce přednost před mírem pro své království.

Třeba ji bohové skutečně nenáviděli. Snad to pro ni měla být další zkouška. Unikla jednomu druhu otroctví, jen aby přijala další. Možná to byl trest za všechny ty roky prožité v bohatství ve Zlomuvalu.

Darrow jí věnoval spokojené pousmání. „Pokud mi najdeš spojence, Aelin Galathynius, třeba přehodnotím tvou úlohu pro budoucnost Terrasenu. Promysli si to. Děkuji ti za pozvání ke schůzi."

Aelin mlčky vstala. Ostatní, až na Darrowa, ji napodobili.

Zvedla listinu, kterou podepsal, a pročetla si ta odsuzující slova i naškrábané podpisy. V místnosti znělo pouze praskání ohně.

Aelin ho nechala pohasnout.

Stejně jako svíce a kovaný lustr nad stolem.

Rozhostila se tma, kterou protnulo dvojí ostré nadechnutí Murtaugha a Rena. Setmělou místnost naplnil zvuk dešťových kapek.

Aelin promluvila do tmy k místu, kde seděl Darrow. „Doporučuji ti, aby sis na to začal zvykat, lorde Darrowe. Protože jestli tuto válku prohrajeme, temnota bude vládnout navěky."

Ozvalo se škrtnutí a zasyčení a zničehonic se rozhořela zápalka, která rozžala svíci na stole. Ta ozářila Darrowovu vráskami protkanou nenávistnou tvář. „Lidé si umí vytvořit vlastní světlo, dědičko Brannona."

Aelin hleděla na osamocený plamínek, který Darrow zapálil, a papír v jejích rukách se rozpadl v prach.

Než stihla promluvit, Darrow ji předběhl: „Takový je náš zákon a naše právo. Pokud tento výnos zavrhneš, princezno, pošpiníš vše, co tvůj rod ztělesňoval a pro co zemřel. Tak zní slova lordů Terrasenu."

Jeřábova ruka ji pevně podepírala v kříži. Aelin však hleděla na Rena, který tam stál s napjatou tváří, a navzdory burácení v hlavě, pronesla: „Ať už hlasuješ pro mě, nebo ne, u mého dvora je pro tebe místo. Za to, co jsi pomohl Aedionovi a kapitánovi vykonat. Za Nehemii." Za Nehemii, která s Renem spolupra-

covala a bojovala po jeho boku. V Renových očích se zakmitlo cosi jako bolest. Chtěl něco říct, jenže Darrow byl pohotovější.

„Jejího života je nesmírná škoda," pravil zlostně. „Tato princezna byla skutečně oddaná svému lidu a bojovala do posledního dechu za…"

„Ještě slovo," varoval ho Jeřáb tiše, „ a bude mi jedno, kolik šlechticů tě podporuje a jakými zákony se oháníš. Jestli se o tom zmíníš ještě slovem, rozpářu tě, ještě než stihneš vstát ze židle. Rozumíme si?"

Darrow se poprvé zadíval na Jeřába a zbledl, když v jeho pohledu spatřil příslib smrti. Lordova slova se však neminula cílem a zanechala v Aelinině srdci otřesnou prázdnotu.

Aedion vytrhl Aelininu dýku ze stolu. „Vezmeme tvé návrhy v úvahu." Zvedl svůj štít a položil Aelin ruku na rameno, aby ji odvedl z místnosti. Jen pohled na ten promáčknutý, rozdrásaný štít a starodávný meč po jeho boku dokázal její nohy přimět k pohybu a pronikl k ní tou hroznou otupělostí.

Ren vykročil, aby jim otevřel dveře, pak vyšel na chodbu a rozhlédl se, přičemž se obloukem vyhnul Lysandře, když tiše procházela kolem s Evangeline a Rychlotlapkou za chlupatým ohonem. Pro tuto chvíli se rozhodla hodit utajení za hlavu.

Aelin se podívala mladému šlechtici do očí a nadechla se, aby mu něco řekla, když vtom Lysandra opodál v chodbě zavrčela.

Aelin vmžiku držela v ruce dýku, připravená se bránit.

Byl to však Darrowův posel, který se k nim bleskurychle řítil.

„Zlomuval," vyhrkl, když se prudce zastavil, až je postříkal kapkami deště. „Jeden z našich zvědů z Ferianského průsmyku právě projel kolem. Letka Železozubých čarodějnic míří ke Zlomuvalu. Chtějí vyplenit město."

Aelin stála na palouku mimo světla vycházející z hostince, studený déšť jí přilepil vlasy k hlavě a na rukou jí naskákala husí kůže. Všichni byli promoklí na kost, protože si Jeřáb právě při-

pevňoval na tělo dýky navíc, které mu podala, a snažil se šetřit každou kapku magie na to, co se chystal provést.

Nechali posla, ať jim poví všechno, co se dozvěděl, což nebylo mnoho.

Letka Železozubých, která dosud vyčkávala ve Ferianském průsmyku, nyní zamířila do Zlomuvalu. Jejich terčem měl být Dorian Havilliard, ať už ho chtěly mrtvého, nebo živého.

Do zítřejšího soumraku dorazí k městu, a jakmile Zlomuval dobydou… Střed světadílu skončí zcela pod Erawanovou nadvládou. Vojska z Melisande, Slatiny či Eyllwe se k nim nedostanou a stejně tak oddíly z Terrasenu, aniž by musely strávit měsíc putováním přes hory.

„Nemůžeme pro Zlomuval nic udělat," řekl Aedion a jeho hlas protnul déšť. Všichni tři stáli schovaní pod rozložitým dubem a sledovali Rena s Murtaughem, kteří hovořili s Evangeline a Lysandrou, jež na sebe znovu vzala lidskou podobu. Její bratranec mluvil dál, zatímco mu déšť ťukal do štítu na zádech: „Jestli čarodějnice letí na Zlomuval, město je už předem ztracené."

Aelin se v duchu ptala, jestli útok povede Manon Černozobá a jestli by to měla brát jako požehnání. Velitelka letky je už jednou zachránila, i když jen aby splatila dluh vůči Aelin, která ušetřila její život. Pochybovala, že by se jim čarodějnice cítila zavázaná natolik, aby jim prokázala další laskavost.

Aedion se podíval Jeřábovi do očí. „Musíš Doriana zachránit za každou cenu. Znám Perringtonovy – Erawanovy – úskoky. Nevěř mu, ať ti slibuje cokoli, a nedovol mu, aby se Doriana znovu zmocnil." Aedion si prohrábl zmáčené vlasy rukou a dodal: „To stejné platí pro tebe, Jeřábe."

Byla to ta nejstrašlivější slova, jaká kdy slyšela. Když Jeřáb přikývl, podlomila se jí kolena. Snažila se nemyslet na dvě skleněné lahvičky, jež Aedion princi před chvílí předal. Ani na to, co obsahovaly. Netušila, kdy nebo kde je obstaral.

Jen to ne. Jenom to ne…

Jeřábova ruka pohladila její. „Zachráním ho," zamumlal.

„Nežádala bych to po tobě, kdyby to nebylo… Dorian má klíčovou úlohu. Kdy ho ztratíme, ztratíme v Adarlanu veškerou podporu." A jednoho z mála lidí vládnoucích magií, kteří se dokážou postavit Morathu.

Jeřáb pochmurně kývl. „Sloužím ti, Aelin. Neomlouvej se za to, že žádáš mé služby."

Jen Jeřáb, jenž si dokázal pomocí kouzel ochočit větry, mohl do Zlomuvalu doletět včas. Ovšem i tak už možná bylo pozdě. Aelin ztěžka polkla a snažila se potlačit pocit, že ztrácí pevnou půdu pod nohama.

Její pozornost zaujal hbitý pohyb poblíž okraje lesa a Aelin nasadila nicneříkající výraz, zatímco hleděla na místo, kde před okamžikem u kořenů sukovitého dubu spočívaly drobné hubené ruce. Nikdo z jejích společníků se tím směrem ani neohlédl.

Když Jeřáb skončil s připevňováním zbraní, přelétl přímým pohledem válečníka mezi Aelin a Aedionem. „Kde se sejdeme, až dostanu prince do bezpečí?"

Aedion odpověděl: „Vydej se na sever. Vyhni se Ferianskému průsmyku…"

Vtom se na protější straně palouku objevil Darrow a stroze Murtaughovi zavelel, ať jde za ním.

„Ne," řekla Aelin a oba válečníci se k ní otočili.

Upřela pohled na sever do bouřícího lijáku a blesků.

Do Orynthu nevstoupí. Nespatří svůj domov.

Najdi pro mě spojence, předhodil jí nevraživě Darrow.

Neodvážila se ohlédnout, aby zjistila, co malý národ ponechal ve stínu deštěm bičovaného stromu pouhou stopu od nich.

Aelin se obrátila k Aedionovi. „Jestli můžeme Renovi věřit, pověz mu, jak se dostane ke Zkáze, a ať se připraví na pochod. Zaútočíme ze severu. Pokud jim nemůžeme velet, budou muset Darrowovy rozkazy obejít, jak jen to půjde."

Aedion povytáhl obočí. „Co máš v plánu?"

Aelin krátce kývla na Jeřába. „Sežeň loď a odpluj s Dorianem na jih. Na pevnině nebudete v bezpečí, ale pomocí kouzel můžeš využít vítr, aby vás za pár dní donesl do Zátoky lebky."

„Do řiti," ulevil si Aedion.

Aelin ovšem ukázala palcem přes rameno na Rena a Murtaugha a mluvila dál: „Řekl jsi mi, že jsou ve spojení s kapitánem Rolfem. Ať nám pro něj sepíšou doporučující list. Okamžitě."

„Myslel jsem si, že Rolfa znáš," namítl Aedion.

Aelin ho počastovala úsměvem, v němž nebylo stopy pobavení. „Nerozešli jsme se právě v dobrém, mírně řečeno. Jenže pokud bychom Rolfa získali na naši stranu…"

Aedion to dořekl za ni: „Pak bychom měli malé loďstvo, které by mohlo spojit sever a jih a proplout blokádami."

A bylo jen dobře, že získala všechno to zlato od Arobynna, aby to mohla splatit. „Zátoka lebky je možná jediným místem, kde se můžeme ukrýt a odkud se budeme moct spojit s ostatními královstvími." Neodvážila se jim prozradit, že by jim Rolfe mohl nabídnout víc než flotilu lodí, které překonají i námořní blokády, pokud správně využije svůj trumf. Potom se obrátila k Jeřábovi. „Počkej tam na nás. Vyrazíme k pobřeží ještě dnes v noci a poplavíme se k Mrtvým ostrovům. Dorazíme dva týdny po vás."

Aedion poplácal Jeřába na rozloučenou po rameni a vydal se za Renem a Murtaughem. Okamžik nato se už starý muž belhal do hostince s Darrowem dožadujícím se odpovědí v patách.

Aelin to bylo jedno, hlavně když Murtaugh napíše ten dopis pro Rolfa.

Když zůstala s Jeřábem sama, spustila: „Darrow očekává, že se vzdám a poslechnu jeho rozkaz, ale pokud dokážeme shromáždit vojsko na jihu, mohli bychom Erawana zatlačit rovnou na meče Zkázy."

„To ještě pořád nemusí stačit k tomu, abychom přesvědčili Darrowa a ostatní…"

„S tím se vypořádám později," prohlásila, a když zavrtěla hlavou, rozstříkla kolem kapky vody. „Prozatím nemám v úmyslu prohrát válku jenom proto, že nějaký starý parchant zjistil, že se mu zamlouvá hrát si na krále."

Jeřáb se divoce, zlovolně zazubil. Sklonil se k ní a dotkl se rty jejích úst. „Já taky nemám v úmyslu ponechat mu trůn, Aelin."

Aelin jen vydechla: „Vrať se mi.“ Znovu na ni dolehla představa, co ho čeká ve Zlomuvalu. Bohové, ach, bohové, jestli se mu něco stane…

Přejel jí kloubem prstu po vlhké tváři a placem ji pohladil po ústech. Položila ruku na jeho svalnatou hruď, přímo na místo, kde byly ukryté ty dvě lahvičky s jedem. Na okamžik zaváhala, jestli nemá smrtící tekutinu proměnit v páru.

Jenže kdyby Jeřába chytili, kdyby chytili Doriana… „Nemůžu… Nemůžu tě nechat odejít…“

„Můžeš,“ ujistil ji hlasem, který nestrpěl námitky. Hlasem prince a velitele. „A taky to uděláš.“ Jeřáb ji opět polaskal na rtech. „Až se znovu setkáme, strávíme spolu konečně noc. Je mi jedno, kde a kdo u toho bude.“ Políbil ji na krk a se rty na její deštěm zvlhlé kůži dodal: „Jdi, mé Ohnivé srdce.“

Uchopila jeho tvář oběma rukama a přitáhla ho k sobě pro další polibek.

Jeřáb ji objal, silou ji k sobě přivinul a jeho ruce zkoumaly její tělo, jako by si chtěl její dotek vpálit do dlaní jako cejch. Jeho polibek byl prudký – vzájemně se proplétající led a oheň. Dokonce i déšť jako by ustal, když se celí udýchaní od sebe nakonec odtáhli.

Skrz déšť, oheň a led, skrz tmu, blesky a burácení hromu se její myslí mihlo slovo. Odpověď, výzva a pravda, kterou ihned popřela a potlačila. Ne kvůli sobě, ale kvůli němu – *kvůli němu*…

Jeřáb se změnil v záři jasnější než blesk.

Když Aelin přestala mrkat, zahlédla velkého jestřába letícího mezi stromy do deštěm zalité noci. Jeřáb s výkřikem zatočil doprava – směrem k pobřeží – a znělo to jako rozloučení, slib i bojový pokřik.

Aelin polkla, aby uvolnila stažené hrdlo, když k ní přistoupil Aedion a uchopil ji za rameno. „Lysandra chce, aby Murtaugh odvezl Evangeline s sebou. Aby z ní ‚vychoval mladou dámu‘. To děvče o tom nechce ani slyšet. Asi jim budeš muset pomoct.“

Dívenka se opravdu zoufale držela své paní a ramena se jí třásla prudkými vzlyky. Murtaugh tomu bezmocně přihlížel, tentokrát od dveří hostince.

Aelin se za nimi vydala blátem a půda jí čvachtala pod nohama. Dnešní veselé ráno jako by se událo kdesi daleko a velice dávno.

Dotkla se Evangelininých deštěm zmáčených vlasů a dívka se odtáhla na dost dlouho, aby jí Aelin stihla říct: „Jsi jedním z mých dvořanů. A jako taková mě musíš poslouchat. Jsi moudrá, odvážná a přinášíš nám všem radost, ale teď se vydáme na hrozná temná místa, kam se bojím vkročit i já sama."

Evangeline se zachvěl ret. Cosi v Aelinině hrudi se bolestně sevřelo, pak však hvízdla a Rychlotlapka, která se pod koni schovávala před deštěm, přiběhla.

„Musíš se postarat o Rychlotlapku," sdělila Aelin dívence, a přitom fenku pohladila po mokré hlavě a dlouhých uších. „Protože ta hrozná temná místa jsou nebezpečná i pro psy. Jsi jediná, komu ji můžu s důvěrou svěřit. Můžeš o ni pečovat místo mě?" Měla si těch šťastných klidných, nudných chvilek při jejich pouti víc vážit. Měla si vychutnávat každý okamžik, kdy byli všichni spolu a v bezpečí.

Lysandra stála nad dívkou s napjatým výrazem. Oči se jí leskly a nemohl za to pouze déšť. Potom kývla na Aelin, ačkoli si Murtaugha prohlížela se zaujetím šelmy.

„Zůstaň s lordem Murtaughem, nauč se životu u dvora a ochraňuj mou přítelkyni," nařídila Aelin Evangeline, než si dřepla a políbila Rychlotlapku na promočenou hlavu. Poprvé. Podruhé. Fenka jí roztržitě olízla déšť z obličeje. „Můžeš to pro mě udělat?" zeptala se znovu.

Evangeline hleděla upřeně na psa i na jeho paní. Potom přikývla.

Aelin políbila děvčátko na tvář a pošeptala jí do ucha: „A mezitím zkus okouzlit ty nabručené starce." Pustila dívku a mrkla na ni. „Získej pro mě zpět mé království, Evangeline."

Dívenka neměla na úsměvy ani pomyšlení, přesto opět přikývla.

Aelin ještě naposledy dala pusu Rychlotlapce a otočila se k bratranci, který na ni už čekal. Lysandra si klekla před dívku

do bahna, odhrnula jí mokré vlasy z tváře a promlouvala k ní tak tiše, že ji nezaslechly ani Aelininy vílí uši.

Aedion se s pevně stisknutými rty odvrátil od Lysandry a Evangeline a kývl hlavou k Renovi a Murtaughovi. Aelin se k němu připojila a zastavila se spolu s ním několik stop od lordů z Bystřin.

„Tvůj dopis, Veličenstvo," pravil Murtaugh a podal jí válcovitou schránku zapečetěnou voskem.

Aelin ji převzala s děkovným pokývnutím.

Aedion řekl Renovi: „Pokud nechceš jednoho tyrana nahradit druhým, doporučuji ti, abys přiměl Zkázu a ostatní, ať se připraví na útok ze severu."

Murtaugh odpověděl místo svého vnuka: „Darrow to myslí dobře…"

„Darrow," přerušil ho Aedion, „je muž na sklonku života."

Všichni pohlédli na Aelin. Ta však pozorovala světlo hostince probleskující mezi stromy a starce, který k nim opět podrážděně mířil, jako by byl sám o sobě ztělesněným živlem, a prohlásila: „Darrowovi nezkřivíme ani vlas."

„Cože?" vyhrkl Aedion.

Aelin řeka: „Vsadím všechny své peníze na to, že přijal jistá opatření pro případ, že kdyby náhle zemřel, nikdo z nás už nikdy do Orynthu nevkročí." Murtaugh jí to potvrdil vážným pokývnutím. Aelin pokrčila rameny. „Takže se ho ani nedotkneme. Budeme s ním hrát tu jeho hru podle všech pravidel, zákonů a přísah."

Lysandra a Evangeline pár kroků od nich spolu stále tiše mluvily. Dívenka teď plakala v náručí své paní a Rychlotlapka ji neklidně čumákem šťouchala do boku.

Aelin zachytila Murtaughův upřený pohled. „Neznám tě, pane, ale byl jsi po všechny ty dlouhé roky věrný mému strýci a mé rodině." Z pouzdra skrytého na stehně vytáhla dýku. Muži sebou trhli, když se jí řízla do dlaně. Dokonce i Aedion sebou poplašeně škubl. Aelin zatnula zakrvácenou dlaň v pěst a pozvedla ji mezi ně. „Díky této oddanosti jistě chápeš, co pro mě znamenají

krevní přísahy, a já prohlašuji, že jestli té dívce někdo ublíží na těle nebo jakkoli jinak, nebudu hledět na zákony ani na pravidla." To už se k nim otočila Lysandra, jejíž měničské smysly zachytily pach krve. „Jestli se Evangeline něco stane, shoříte. *Všichni*."

„Vyhrožuješ svým oddaným dvořanům?" pronesl posměšně chladný hlas. Darrow se zastavil pár kroků od nich. Aelin si ho nevšímala. Murtaugh se tvářil znepokojeně a Ren zrovna tak.

Její krev se vsákla do posvátné půdy. „Toto bude vaše zkouška."

Aedion zaklel. Pochopil to. Pokud terrasenští lordi nedokážou ve svém království ochránit jediné dítě, nebudou schopní zajistit Evangeline bezpečí, nezvládnou se postarat o někoho, kdo jim nemohl být nijak ku prospěchu, nemohl jim pomoct získat majetek nebo postavení… pak si zaslouží zemřít.

Murtaugh se znovu uklonil. „Udělám, jak si přeješ, Veličenstvo." Pak tiše dodal: „Přišel jsem o své vnučky. Nechci ztratit další dítě." S těmi slovy se vydal za Darrowem, který už na něj čekal, a odvedl lorda stranou.

Aelin měla srdce sevřené žalem, ale přesto se obrátila na Rena, jehož zjizvená tvář byla skrytá pod kápí nasáklou deštěm. „Škoda že jsme neměli čas si spolu promluvit. Mohla jsem vám tolik věcí objasnit."

„Neopouštíš tohle království poprvé. Nevím, proč by to teď pro kohokoli z nás mělo být jiné."

Aedion zavrčel, avšak Aelin ho utnula: „Suď mě, jak chceš, Rene z Bystřin, ale nezklam toto království."

V Renových očích zachytila záblesk nevyslovené výtky. *Tak jako jsi ho po deset let zklamávala ty.*

Byla to pro ni krutá, hluboká rána, ale odvrátila zrak a přitom si všimla, jak Ren upřel pohled na Evangeline – na hlubokou jizvu, jež se jí táhla po tváři a která by téměř mohla být dvojčetem jeho vlastní. V jeho očích cosi zjihlo, i když jen nepatrně.

Darrow se rázně protáhl kolem Murtaugha a kráčel k Aelin s tváří bledou vztekem. „Ty…" spustil.

Aelin zvedla ruku a kolem konečků prstů jí vzplály plameny, které měnily déšť v páru. Krev z hluboké rány, která jako by

byla odrazem jizvy na její pravici, jí nyní stékala k zápěstí, jasná jako rubín na Zlatobřitu, jenž jí vyčníval nad ramenem. „Učiním ještě jeden slib," prohlásila, když zatnula ruku a natáhla ji mezi ně. Darrow napjatě vyčkával.

Krev kanula na posvátnou půdu Terrasenu a Aelinin úsměv byl náhle smrtící. Dokonce i Aedion po jejím boku zatajil dech.

Aelin pronesla: „Slibuji ti, že až mě požádáte o pomoc, přijdu, ať se vydám jakkoli daleko a ať mě to bude stát cokoli. Slibuji ti na svou krev a na jméno svého rodu, že se k Terrasenu neobrátím zády tak, jako ses ty obrátil ke mně. Slibuji ti, Darrowe, že až nastane den, kdy budeš škemrat o pomoc, dám svému království přednost před pýchou a nezabiji tě za to. Myslím, že pro tebe bude dostatečným trestem vidět mě na trůně po zbytek svého ubohého života."

Jeho bledá tvář v tu ránu zbrunátněla.

Aelin se však k němu jen otočila zády.

„Kam si myslíš, že pojedeš?" obořil se na ni Darrow. Murtaugh mu tedy nesdělil její plán vydat se na Mrtvé ostrovy. Zajímavé.

Ohlédla se přes rameno. „Vydám se vyžádat si splátku starých dluhů a slibů. Shromáždím vojsko nájemných vrahů, zlodějů, vyděděnců a prostých lidí a dokončím s ním to, co započalo před dávnými věky."

Darrow se nevzmohl na odpověď.

A tak Aelin s Aedionem zamířili za Lysandrou, která je upřeně sledovala s vážnou tváří zalitou deštěm, Evangeline se objímala rukama a Rychlotlapka se opírala o tiše plačící dívku.

Aelin uzamkla žal v srdci a zapudila žal a obavy z mysli. „Vydáme se na cestu," sdělila měničce a generálovi.

Všichni vyrazili pro koně a Aedion ještě Evangeline zlehka políbil na mokrou hlavu, než ji Murtaugh s Renem ohleduplně odvedli zpět do hostince. Darrow kráčel před nimi bez jediného slova rozloučení. Když Aelin osaměla, konečně přistoupila k pokroucenému stromu ve stínech.

Malý národ ráno očividně věděl o útoku wyvernů.

Proto usoudila, že tato soška, která už se na prudkém dešti rozpadala, byla jistým způsobem dalším poselstvím určeným jen pro ni.

Skřítkové pečlivě napodobili Brannonův chrám na pobřeží v šikovně zhotovené spleti větviček a kamínků, jež tvořily sloupy a oltář… A na posvátný kámen v jeho středu postavili bílého jelena ze surové ovčí vlny s parohy z pokrouceného trní.

Byl to příkaz, kam se má vydat a co musí získat. Byla ochotná jim naslouchat a hrát jejich hru. Ačkoli to znamenalo říct ostatním jen polovinu pravdy.

Aelin nechala napodobeninu chrámu rozpadnout, ale jelena si ponechala v dlani. Vlna na dešti zplihla.

Koně zaržáli, když je Aedion a Lysandra přivedli, ale Aelin jeho přítomnost vycítila okamžik předtím, než se vynořil opodál mezi stromy pohrouženými do noci. Byl příliš hluboko v lese na to, aby byl cokoli jiného než duch, plod snu jakéhosi pradávného boha.

Skoro bez dechu se na něj dívala tak dlouho, jak se jen odvážila, a když nasedla na koně, říkala si, jestli její společníci poznali, že to není déšť, co se jí leskne na tváři, když si natahovala černou kápi.

V duchu se ptala, jestli i oni spatřili Pána severu stojícího v hloubi lesa. Bílého jelena, jehož nesmrtelnou záři tlumil déšť a který se přišel rozloučit s Aelin Galathynius.

6

Dorian Havillard, král Adarlanu, nenáviděl ticho.

Stalo se průvodcem, jenž kráčel po jeho boku téměř liduprázdnými chodbami kamenného hradu, choulilo se v koutě jeho věžní komnaty plné nepořádku a při každém jídle proti němu sedělo u stolu.

Odjakživa věděl, že se jednoho dne stane králem.

Nečekal ale, že zdědí roztříštěný trůn a prázdný hrad.

Jeho matka a mladší bratr stále setrvávali v horském sídle v Araratu. Nedal pro ně poslat. Naopak jim přikázal, aby tam zůstali.

Už jen proto, že by společně s matkou dorazili i její nadutí dvořané, a on dal před jejich prázdnými řečmi s radostí přednost tichu. Už jen proto, že by musel pohlédnout do očí matce a bratrovi a lhát jim o tom, kdo zničil skleněný hrad, kdo pobil většinu jejich dvořanů a kdo ukončil život jejich otce. Musel by lhát o tom, *čím* byl jeho otec ve skutečnosti – o tom, že v jeho duši přebýval démon.

Démon, který s jeho matkou počal dítě – ne jednou, ale dvakrát.

Dorian nyní stál na kamenném balkonku na vrcholu své soukromé věže a díval se na rozlehlý Zlomuval, jenž se leskl v záři zapadajícího slunce, na jiskřivou pentli řeky Avery, která se táhla od moře do vnitrozemí a tvořila oblouk kolem města jako ohyby hadího těla, načež její koryto zamířilo do srdce světadílu.

Zvedl při tom pohledu ruce s dlaněmi zdrsnělými výcvikem a šermem, kterým se přiměl znovu věnovat. Jeho oblíbení strážci – Chaolovi muži – byli všichni po smrti.

Umučili je a zabili.

Jeho vzpomínky na dobu, kterou prožil s nákrčníkem z kamene Sudby, byly mlhavé a neurčité. Avšak v nočních můrách někdy stál v žaláři hluboko pod hradem s rukama pokrytýma krví, jež nebyla jeho, a v uších mu zněly výkřiky mužů, kteří ho prosili o slitování.

Ne jeho, připomněl si. Byla to vina valgského prince. Byla to vina jeho *otce*.

Stále mu dělalo potíže pohlédnout do očí novému kapitánu stráže, příteli Nesryn Faliq, když ho žádal, aby mu ukázal jak bojovat a pomohl mu získat rychlost a sílu.

Už se to nesmí opakovat. Už nikdy nesmí být slabý, bezmocný a vystrašený.

Dorian se zadíval k jihu, jako kdyby dokázal dohlédnout až do Anticy. Říkal si, jestli tam Chaol s Nesryn už dorazili a jestli už je jeho přítel v Torre Cesme, kde jeho zlomené tělo léčí nadaní mistři.

I to byla vina démona, jenž se skrýval v nitru jeho otce. Poranil Chaolovi páteř.

Muž, který ještě v otcově duši přežíval, však démonovi zabránil Chaola zabít.

Dorian v sobě nenašel takové sebeovládání a sílu, když přihlížel, jak démon využívá jeho tělo, aby mučil, vraždil a bral si všechno, co chtěl. Možná byl jeho otec nakonec silnější než on. Možná byl lepším mužem než on.

Ne že by měl kdy možnost ho jako muže či jako člověka poznat.

Dorian si protáhl prsty a na dlani mu zajiskřila jinovatka. Syrová magie – a nebyl tu nikdo, kdo by ho učil, jak ji ovládnout. Netroufal si o to nikoho požádat.

Opřel se o kamennou zeď vedle dveří na balkon.

Zvedl ruku k bledému pruhu, jenž se mu táhl přes hrdlo.

Přestože při výcviku trávil hodiny venku, kůže v místech, kde spočíval nákrčník, nezískala nazlátlý odstín. Možná zůstane navždy bledá.

Třeba ho ve snech bude navěky pronásledovat syčivý hlas démonického prince. Třeba se bude nadosmrti budit zalitý potem, který mu bude připomínat Sorschinu krev nebo krev Aelin, když ji bodl.

Aelin. Nedostal od ní ani od nikoho jiného jedinou zprávu ohledně jejího návratu do Terrasenu. Snažil se nedělat si starosti a nelámat si hlavu nad tím, proč neobdržel žádné nové zvěsti.

Žádné nové zvěsti, přestože mu Nesrynini a Chaolovi zvědové přinesli zprávu o tom, že se v Morathu něco chystá.

Dorian nahlédl do pokoje ke kupě listin na přeplněném pracovním stole a nešťastně zamrkal. Stále ho čeká nechutné množství práce, než si půjde lehnout. Dopisy, které musel podepsat, plány, jež si musel prostudovat…

Vtom se nad městem ozvalo zaburácení hromu.

Možná to bylo znamení, že se má vrátit k práci, pokud nechce opět zůstat vzhůru až do časných ranních hodin. Dorian se obrátil ke dveřím a ztěžka si povzdechl, když vtom zahřmění zaznělo znovu.

Příliš rychle po sobě a jeho zvuk odezněl podivně brzy.

Dorian sklouzl pohledem po obzoru. Na nebi nebyly žádné mraky. Viděl jen rudou, růžovou a zlatou oblohu.

Avšak město v podhradí najednou zatajilo dech. Dokonce i bahnitá řeka jako by zastavila svůj křivolaký proud, když se zadunění ozvalo znovu.

Dorian ten zvuk znal.

Magie mu ožila v žilách a on se musel ptát, co vycítila, když balkon proti jeho vůli pokryl led, tak rychle, až kameny zapraštěly.

Pokusil se tu moc opět vtáhnout do sebe, jako by to bylo klubko příze, které mu vypadlo z rukou, jenomže magie mu nevěnovala pozornost a šířila se po kamenech ještě prudčeji a rychleji. Doplazila se k oblouku dveří za ním, dolů po oblé zdi věže…

Na západě se rozeznělo troubení rohu. Vysoký, kvílivý zvuk.

Než však dozněl, cosi ho rázně utnulo.

Z balkonu nezahlédl, odkud zvuk přišel. Vtrhl do pokoje, nevšímal si magie ulpívající na kamenech a hnal se k oknu na západ. Když byl na půl cesty mezi sloupy knih a listin, povšiml si, co je na obzoru. A tehdy se lidé ve městě dali do křiku.

Zapadající slunce zastiňovala legie wyvernů, která se táhla daleko po nebi jako obří hejno netopýrů.

Na všech seděly čarodějnice ve zbroji a ječely k barevnému nebi bojový pokřik.

Manon a Třináctka letěly bez zastavení a beze spánku. Včera nechaly za zády dva doprovodné kruhy, protože jejich wyverni byli příliš vyčerpaní, aby s nimi udržovali rychlost. Obzvlášť když se Třináctka celé měsíce účastnila tolika letů a hlídek navíc, takže nenápadně a vytrvale navyšovala své síly.

Letěly vysoko, aby zůstaly skryté, a světadíl se skrz mezery v mracích pod nimi míhal v různých odstínech letní zeleně, máslové žluti a zářící safírové modři. Dnes byla obloha tak jasná, že ji nezakrývaly žádné mraky, když se řítily ke Zlomuvalu. Slunce se začínalo klonit k západu.

K její ztracené domovině.

Když se na obzoru konečně objevilo rozložité hlavní město, Manon navzdory dálce a výšce dokázala naplno rozpoznat jatka dole.

Útok začal bez ní. Iskřina legie se vrhla dolů a řítila se k paláci a ke skleněné zdi, která vybíhala nad východním okrajem města.

Manon stisknutím kolen popohnala Abraxose v tichém příkazu, ať letí rychleji.

Poslechl ji, ale jen stěží. Byl vysílený, jako všichni.

Iskra chtěla získat vítězství pro sebe. Manon nepochybovala o tom, že dědička Žlutohnátek dostala rozkaz podřídit se… ale teprve až Manon dorazí. Ta mrcha. Ta mrcha se sem dostala jako první a nečekala…

Hnaly se čím dál blíž k městu.

Záhy k nim dolehly výkřiky. Její rudý plášť ji zničehonic tížil jako mlýnský kámen.

Manon nasměrovala Abraxose ke kamennému hradu na kopci a sotva přitom pohlédla na lesklou skleněnou zeď – na zeď, kterou jí přikázali strhnout. Doufala, že aspoň v jednom ohledu nepřiletěla pozdě.

A že ví, co ksakru dělá.

7

Dorian dal zvonit na poplach, ale strážci už o útoku věděli. Když seběhl z věže dolů, zatarasili mu cestu a řekli mu, ať zůstane ve věži. Snažil se projít skrz ně, aby jim pomohl, ale oni ho naléhavě prosili, ať zůstane v bezpečí. Zoufale na něj naléhali. Nechtěli ho ztratit.

Právě to zoufalství a tón jejich mladých hlasů ho přiměl zdržet se ve věži. Přesto tam nehodlal čekat zbytečně.

Nyní stál na balkoně s rukou pozvednutou před sebou.

Na takovou dálku nemohl dělat nic, zatímco wyverni za skleněnou zdí rozpoutali peklo. Ničili budovy, bortili střechy svými spáry a chytali lidi – jeho lidi – na ulicích.

Zastřeli oblohu jako pokrývka utkaná z tesáků a drápů, a ačkoli po nich městská stráž střílela šípy, wyverni se nezastavili.

Dorian posbíral svou moc, přinutil ji poslouchat ho, přivolal do dlaně led a vítr a dodával jim sílu.

Měl se v tom cvičit. Měl požádat Aelin, aby ho naučila aspoň *něco*, když tu byla.

Wyverni klouzali blíž k hradu, který dosud obepínala skleněná stěna, jako by mu chtěli dokázat, že je naprosto bezmocný, než pro něj přiletí.

Jen ať přiletí. Ať se dostanou dost blízko na to, aby pocítili jeho magii.

Možná jeho moc nedosáhne tak daleko jako Aelinina, možná jí nebude moct obemknout celé město, ale jestli se dost přiblíží…

Už nebude slabý. Nebude se před nimi krčit.

První wyverni přelétli nad skleněnou zdí. Byli obrovští, daleko větší než zjizvený oř bělovlasé čarodějnice. Šest z nich zamířilo k hradu, k jeho věži. Chtěli se zmocnit krále.

A on jim ukáže, co král dovede.

Nechal je dolétnout ještě blíž, sevřel ruce v pěst a sáhl co nejhlouběji do zdroje své moci. Řada čarodějnic zůstala u skleněné zdi. Ocasy wyvernů do ní narážely a neprůhledná stěna část po části praskala. Jako by k vydrancování hradu stačilo těch šest jezdkyň, které se k němu blížily.

Už je viděl lépe a rozeznal jejich kožené obleky pobité železem. Paprsky zapadajícího slunce se odrážely od mohutných hrudních plátů wyvernů, když se hnali nad pozemky okolo hradu, které byly odsud poznamenané předešlou bitvou.

Když Dorian zahlédl jejich železné zuby v potměšile rozšklebených tvářích, když se mu v uších rozezněl halas strážců, kteří na ně ze dveří a oken hradu statečně stříleli šípy, natáhl ruku směrem k čarodějnicím.

Led a vítr se prohnal jejich řadami a bičoval jezdkyně i jejich oře.

Stráže zděšeně vykřikly a pak ohromeně ztichly.

Dorian zalapal po dechu a přitom se snažil rozvzpomenout se na své jméno a na to, kým je, zatímco magie tryskala z jeho těla. Když byl zotročený, zabíjel, ale nikdy z vlastní vůle.

Z oblohy pršely kusy masa a ztěžka dopadaly na pozemky pod hradem. Vzduch byl protkaný krví… *Víc*, zaúpěla magie, která vířila současně dolů i nahoru a znovu ho vtahovala do svých ledových proudů.

Město za pukající skleněnou zdí krvácelo. Vřískalo hrůzou.

Od bortící skleněné stěny přilétli další čtyři wyverni, kteří se otočili, když jezdkyně uviděly své sestry roztrhané na kusy. Z nesmrtelných hrdel se jim vydral křik a konce žlutých pásek, které měly uvázané kolem čela, se divoce třepetaly ve větru. Přiměly wyverny prudce vzlétnout, jako by chtěly vystoupat co nejvýš, než se na něj střemhlav vrhnou.

Dorianovi na rtech zahrál úsměv, když znovu uvolnil příval magie jako bič spletený ze dvou kusů kůže, jímž udeřil útočící wyverny.

Na zem dopadly další kusy wyvernů a čarodějnic. Všechny pokrývala tak tlustá vrstva ledu, že se na dláždění na nádvoří tříštily na střepy.

Dorian sáhl hlouběji ke zdroji moci. Kdyby se dostal do města, třeba by dokázal rozhodit větší síť…

Vtom však přišel další útok. Ne zepředu, z oblohy či ze země. Přišel zezadu.

Věž se naklonila na stranu a Dorian spadl dopředu, narazil do kamenného balkonu a jen tak tak, že nepřepadl přes okraj.

Kámen pukal, dřevo praskalo a jeho nerozdrtil padající kus zdi jen díky tomu, že kolem sebe vrhl magický štít a kryl si hlavu.

Okamžitě se otočil k nitru ložnice. Ve zdi a střeše vězela obří široká trhlina a na spadaných kamenech seděl wyvern s mohutnou čarodějnicí na zádech. Jezdkyně se na něj usmála železnými zuby stvořenými k rvaní masa. Na čele měla uvázaný pásek žluté kůže.

Dorian přivolal svou moc, jenže ta jen chabě zaplála.

Pochopil, že jí příliš rychle využil příliš mnoho a že jí dal až moc volný průchod. Nedopřál si čas získat moc v plném rozsahu. Wyvern vklouzl hlavou do věže.

Za ním šest dalších prolétlo nad zdí a hnalo se k jeho nechráněným zádům. A sama zeď… Aelinina zeď… Pod těmi zuřivými, běsnícími drápy a ocasy… se celá zřítila.

Dorian se díval na dveře ke schodům, kudy už by se dovnitř měli hnát strážci, jenže tam panovalo naprosté ticho.

Byl tak blízko, ale aby se dostal ke dveřím, musel by proběhnout před tlamou wyverna. Právě proto se čarodějnice spokojeně usmívala.

Měl jedinou příležitost – jedinou příležitost k úniku.

Sevřel prsty a nedal čarodějnici šanci, aby si ho mohla nějak důkladněji prohlížet.

Udeřil rukou vpřed a z dlaně mu vylétly střepiny ledu rovnou do wyvernových očí. Ten se vzepjal, klopýtl dozadu a Dorian se dal na útěk.

Cosi ostrého ho škráblo do ucha a zabodlo se do stěny před ním. Dýka.

Hnal se ke dveřím…

Koutkem oka zachytil švihnutí ocasu vteřinu předtím, než dostal ránu do boku.

Jeho magie ho ovinula a ochránila mu kosti a lebku, když jím náraz udeřil o kamennou zeď, tak tvrdě, až kameny zapraskaly. Jiný člověk by na jeho místě byl mrtvý.

Hvězdy a temnota mu tančily před očima. Dveře byly tak blízko.

Pokusil se vstát, ale nohy ani ruce ho neposlouchaly.

Byl ochromený; ochromený tím…

Přímo pod žebry mu prosakovala teplá krev. Krev. Nebyla to hluboká rána, přesto bolela. Zasadil mu ji jeden z hrotů na wyvernově ocase. Jeden z hrotů pokrytých čímsi lesklým a zeleným.

Jed. Byl to nějaký jed, který měl protivníka oslabit a znehybnit, než ho wyvern zabil…

Nenechá se znovu zajmout. Neodvlečou ho do Morathu, k vévodovi a jeho nákrčníkům.

Jeho magie se vzpírala ochromujícímu, smrtícímu polibku jedu. Uzdravovala ho, jenomže pomalu. Oslabil ji tím, jak jí před chvílí plýtval.

Dorian se pokusil plazit ke dveřím a supěl přitom skrz zatnuté zuby.

Čarodějnice vyštěkla na wyverna nějaký příkaz a Dorian sebral síly, aby otočil hlavu. Viděl, jak tasila meč a začala slézat ze svého zvířete.

Ne, ne, *ne*…

Čarodějnice nestihla seskočit na zem.

V jednom okamžiku seděla v sedle a přehazoval nohu na stranu.

V druhém byla bez hlavy a její krev skropila wyverna, který zařval, otočil se a…

Jiný, menší wyvern ho srazil z věže. Zjizvený, krutý tvor s lesklými křídly.

Dorian na nic nečekal a nepřemýšlel o tom, co se právě odehrálo.

Po čtyřech se vlekl pokojem a jeho magie přitom vstřebávala jed, jenž ho měl zabít. Byla jako nespoutaný proud světla, který vší svou povážlivou silou bojoval s nazelenalou temnotou.

Roztržená kůže, svaly a kosti ho štípaly, když se pozvolna spojovaly a v jeho žilách plápolala mihotavá jiskra moci.

Dorian se už už natahoval ke klice, když drobný wyvern přistál v proláklině v poničené věži a z jeho dlouhých tesáků skapávala krev na rozházené listiny, na které si Dorian před pár minutami v duchu stěžoval. Jeho štíhlá jezdkyně v plné zbroji seskočila na zem a toulec se šípy na jejích zádech cvakl o rukojeť mocného meče zavěšeného vedle.

Jezdkyně sejmula přílbici s korunou z útlých hrotů připomínajících kopí.

Dorian její tvář poznal, ještě než si vybavil její jméno.

Poznal ty vlasy, bílé jako měsíční světlo na vodní hladině, které jí sklouzly po tmavé šupinaté zbroji. Poznal oči barvy zašlého zlata.

Poznal její neskutečně krásnou tvář, z níž čišela chladnokrevná vražedná touha a zlovolná prohnanost.

„Vstaň," ucedila Manon Černozobá.

Do prdele.

Ta slova Manon donekonečna zněla hlavou, když kráčela troskami královy věže a její kroky dunivě dopadaly na spadené kameny, třepotající se papíry a poházené knihy.

Do prdele, do prdele, do prdele.

Iskru nikde nezahlédla, tedy alespoň ne uvnitř hradu. Její kruh tam však byl.

A když Manon spatřila strážkyni z klanu Žlutohnátek, jež na wyvernu pronikla až do věže, připravenou ulovit cennou trofej, zcela ji ovládla staletí výcviku a čirý instinkt.

Stačilo jediné máchnutí Ostřím vichru, když Abraxos prolétal kolem, a Iskřina strážkyně byla po smrti.

Do prdele, do prdele, do prdele.

Potom Abraxos zaútočil na jejího wyverna, samce s tupýma očima, který nestihl ani zařvat, když se mu Abraxosovy zuby zatnuly do širokého hrdla a krev a maso se rozlétly kolem, když se spolu řítili vzduchem.

Manon neměla čas na to, aby žasla nad tím, jak Abraxos nezaváhal a vrhl se do boje, aniž by před protivníkem na okamžik ustoupil. Její oř měl srdce bojovníka. Bude ho muset odměnit porcí masa navíc.

Tmavá, zkrvavená kazajka mladého krále byla pokrytá prachem a špínou, avšak jeho safírové oči byly jasné, jen lehce vylekané, když mu na pozadí výkřiků linoucích se z města vztekle rozkázala: „Vstávej."

Natáhl ruku k železné klice. Ne aby zavolal o pomoc nebo se dal na útěk, jak pochopila, když už byla pouze stopu od něj, ale aby se postavil.

Manon se dívala na jeho dlouhé nohy, které od toho, co je viděla naposledy, zesílily. Všimla si rány po straně jeho roztrhnuté kazajky. Nebyla hluboká a nešlo o silné krvácení, jenže…

Do prdele, do prdele, do prdele.

Jed na wyverním ocasu byl v nejhorších případech smrtící, v nejlepších oběť ochromil. Stačilo k tomu jen povrchové zranění. Král by měl být mrtvý, nebo umírat.

„Co po mně chceš?" zachraptěl a jeho oči sklouzly mezi ní a Abraxosem, který byl zaujatý tím, že sledoval oblohu, zda se neblíží další útočníci, a nepokojně šelestil křídly.

Král se snažil získat čas, dokud se mu rána nezacelí.

Magie. Pouze ta nejsilnější magie ho dokázala udržet při životě. „Buď zticha," obořila se na něj Manon a vytáhla ho na nohy.

Neškubl sebou, když se ho dotkla, ani když se mu její železné nehty zachytávaly o kazajku a trhaly ji. Byl těžší, než by čekala. Jako by i pod oděvem skrýval více svalů. Manon ho však silou nesmrtelné čarodějnice zvedla do stoje a nevyžadovalo to mnoho energie.

Zapomněla, o kolik je vyšší než ona. Když nyní stanuli tváří v tvář, Dorian zalapal po dechu, sklonil k ní pohled a vydechl: „Zdravím tě, malá čarodějnice."

Abraxos varovně zavrčel a Manon vmžiku otočila hlavu. Uviděla, jak se k nim plnou rychlostí řítí další wyvern.

„*Utíkej*," rozkázala, pustila ho a otevřela dveře věže. Zdola k nim dolehl křik mužů na nižších poschodích. Dorian se ztěžka opřel o stěnu, jako by se celou bytostí soustředil na to, aby se udržel zpříma. „Je tu nějaký jiný východ? Další cesta ven?"

Král si ji pronikavě změřil, až se z toho zlostně naježila.

Za nimi mocný úder větru smetl wyverna i s jezdkyní pryč od věže, jako by k nim Matka spustila z nebe ruku a odvrhla je zpět nad město. Dokonce i Abraxos se rozeřval a vší silou se držel věže, až mu kameny praskaly pod spáry.

„Je tu pár chodeb," odpověděl král. „Ale ty…"

„Tak je najdi. Vypadni."

On přesto zůstával u zdi. „Proč?"

Hrdlo mu protínala bledá linie, která ostře vystupovala proti jeho nazlátlé snědé kůži. Manon ovšem nehodlala své činy vysvětlovat žádnému smrtelníku, i když to byl král. Už ne.

Proto jeho otázku přešla a řekla: „Perrington není tím, kým se zdá být. Je to démon ve smrtelném těle, který se nyní zbavil své původní podoby a přijal novou. Podobu zlatovlasého muže. Šlechtí v Morathu zlo, které každým dnem vypustí do světa. Toto je jen malá ochutnávka." Mávla rukou zakončenou železnými nehty ke zkáze, která je obklopovala. „Chce tím zlomit vašeho ducha a získat přízeň ostatních království tím, že tě prohlásí za nepřítele všech. Shromáždi svá vojska, než bude mít příležitost rozšířit svou armádu natolik, že se stane neporazitelnou. Má v úmyslu zabrat si nejen tento světadíl, ale celou Erileu."

„Proč by mi to jeho korunovaná jezdkyně prozrazovala?“

„Mé důvody nejsou tvoje starost. Prchej.“ Do hradu se opět opřel mocný náraz větru, který zatlačil zpět blížící se vojsko, a kameny zaskřípěly. Ten vítr voněl po borovicích a sněhu. Byla to podivně známá vůně. Prastará, chytrá a krutá.

„Zabila jsi tu čarodějnici.“ Kapky strážkyniny krve dosud pokrývaly kameny. Poskvrnily Ostří vichru i její odhozenou přílbici. *Zabiják čarodějnic*.

Manon to pomyšlení zapudila společně s jeho slovy, jež v sobě skrývala otázku. „Dlužíš mi život, adarlanský králi. Připrav se na den, kdy si přijdu pro splátku.“

Jeho smyslná ústa se sevřela. „Bojuj po našem boku. Přidej se na naši stranu proti němu.“

Zpoza dveří k nim doléhalo úpění i bojový ryk. Čarodějnicím se někde podařilo přistát a pronikly do hradu. Bylo otázkou chvíle, než je najdou. A jestli král do té doby nezmizí… Odtáhla ho od zdi a postrčila ho ke schodišti.

Kolena se mu podlomila, opřel se opálenou rukou o starobylý kámen a krátce na ni pohlédl přes široké rameno. Propichoval ji pohledem.

„Nechápeš, že hledíš smrti přímo do tváře?“ zasyčela tiše zášti plným hlasem.

„Ta pro mě není ničím novým. Viděl jsem horší věci,“ odvětil s ledovým výrazem v safírových očích, kterými si ji měřil od hlavy dolů po špičky okovaných bot a zase zpátky nahoru. „Smrt, kterou bys mi nabídla, je v porovnání s tím laskavost.“

Jeho slova ji podivně zasáhla, avšak král už kulhal dolů po schodech s rukou opřenou o stěnu. Pohyboval se zatraceně pomalu, zatímco mu jed vyprchával z těla. Jeho magická moc musela bojovat všemi prostředky, aby ho udržela naživu.

Dveře u paty věže se roztříštily napadrť.

Dorian se zarazil, když dovnitř vpadly čtyři strážkyně z klanu Žlutohnátek, které se rozzuřeně rozhlížely po dutém středu věže. Při pohledu na velitelku letky se překvapeně zastavily.

Manon škubla Ostřím vichru v ruce. Zabij ho. Okamžitě ho

zabij, než se rozkřikne, že tě s ním viděly… *Do prdele, do prdele, do prdele.*

Manon se ovšem nemusela rozhodovat. Žlutohnátky zemřely ve víru oceli, než se stihly otočit k válečníkovi, který vtrhl do dveří.

Měl stříbrné vlasy, potetovanou tvář a lehce zašpičatělé uši. A přivolal ten vítr.

Dorian zaklekl a klopýtl ze schodu, jenže to už se oči vílího válečníka upřely na ni. Jediné, co v nich zahlédla, byla smrtící zuřivost.

Zničehonic jí neviditelný tlak vytlačil z hrdla všechen vzduch.

Vzmohla se jen na přiškrcené zasípění a klopýtla vzad, přičemž si drásala krk, jako by do něj dokázala vyříznout průduch. Válečníkova kouzla ji však pevně poutala.

Zabije ji za to, co se pokusila udělat jeho královně. Za ten šíp, který vystřelila Asterin, když chtěla zasáhnout královnino srdce. Za šíp, před nějž se tehdy vrhl.

Manon se zhroutila na kolena. Král byl vmžiku po jejím boku a na jediný úder srdce se na ni zahleděl, než zaburácel směrem dolů: „NE!“

To postačilo. Ústa a plíce jí zaplavil vzduch. Manon vyjekla a s prohnutými zády ho nasávala plnými doušky.

Její rod neměl proti podobným útokům ochranná kouzla. Pouze když byla čarodějnice nejzoufalejší nebo nejzuřivější, dokázala vyvolat samotnou podstatu své magie a následky byly ničivé. Dokonce i ty nejkrvelačnější a nejlítější z nich o tomto kouzlu hovořily jen šeptem jako o Podvolení.

Dorianův obličej se před ní vznášel jako ve vodě. Manon stále dychtivě polykala čerstvý vzduch, který jí vléval život do žil, když řekl: „Přijď za mnou, až změníš názor, Černozobá.“

S těmi slovy král odešel.

8

Jeřáb Bělotrn letěl dva dny bez jídla, vody a odpočinku.

Přesto dorazil do Zlomuvalu příliš pozdě.

V hlavním městě zavládl chaos, když do něj čarodějnice a jejich wyverni zaťali drápy. Během staletí viděl padnout dost měst na to, aby poznal, že toto je ztracené.

I kdyby jeho obyvatelé povstali, jen by se vrhli vstříc smrti. Čarodějnice už strhly Aelininu zeď. Další Erawanův promyšlený krok.

Stálo ho veškeré úsilí, aby ponechal nevinné, ať se brání sami, a co nejrychleji se hnal ke kamennému hradu a králově věži. Měl jediný úkol, který mu dala jeho královna.

Přiletí pozdě. Stále však zbývala jiskra naděje.

Dorian Havilliard klopýtal, když utíkali hradní chodbou, a Jeřáb je díky svému bystrému sluchu a čichu držel dál od míst, kde zuřil boj. Pokud čarodějnice sledovaly tajné tunely, pokud se on a princ nedostanou do kanálů… Jeřáb promýšlel jeden plán za druhým – a žádný nekončil dobře.

„Tudy," vydechl král. Byla to první věc, kterou Dorian řekl od toho, co seběhli ze schodů. Nacházeli se v obytné části paláce, kterou si Jeřáb prohlédl jen zvenčí, když v jestřábí podobě zkoumal hrad. Královnino křídlo. „Z ložnice mé matky vede tajná chodba."

Bledé bílé dveře královniných komnat byly zamčené.

Jeřáb proti nim bez přemýšlení vyslal kouzlo. Třísky prolétly vzduchem a zabodly se do okázalého nábytku a obrazů

na stěnách. Cetky i cennosti skončily v troskách. „Promiň," řekl Jeřáb králi, ovšem v jeho hlase nebylo stopy po omluvném tónu.

Jeho magie se zamihotala ve vzdáleném závanu, z něhož vyčetl, že se vyčerpává. Dva dny letu na vichrech v dech beroucí rychlosti a odražení všech těch wyvernů venku si na něm vybralo daň.

Dorian se rozhlížel po zkáze, kterou Jeřáb bezděky způsobil. „Stejně by to tu zničil někdo jiný." V jeho slovech nebylo znát jediný náznak citu ani smutku. Spěšně překulhal místností. Kdyby byl král nadaný jen o zlomek slabší magií, tak by jedu z wyvernova ocasu podlehl.

Dorian došel k velkému portrétu v pozlaceném rámu, na němž byla vyobrazená krásná mladá žena s kaštanovými vlasy, která držela v náručí děťátko se safírovýma očima.

Král se na něj zahleděl o vteřinu déle, než bylo nutné, a Jeřáb z jeho gesta vyčetl vše, co potřeboval. Potom Dorian přitáhl obraz k sobě a za rámem se objevila dvířka.

Jeřáb jimi nechal krále vstoupit jako prvního se svící v ruce, načež za nimi kouzlem přenesl obraz zpět na místo a dvířka uzavřel.

Chodba byla stísněná a podlahu pokrýval prach. Avšak vítr, který vál před nimi, šeptal o otevřených prostorách, vlhku a hnilobě. Jeřáb vyslal úponek moci, ať prozkoumá schodiště, po němž scházeli, a dlouhé chodby, jež čekaly za ním. Nic nenasvědčovalo, že by je postihl zával v době, kdy zničili zdejší zvonici. Nenašel ani stopy číhajících nepřátel či zvrácený pach valgů a jejich nestvůr. Aspoň v něčem jim přálo štěstí.

Jeho vílí uši nad nimi zachytily tlumené výkřiky a sténání umírajících.

„Měl bych zůstat," řekl Dorian tiše.

Takže magie králi věnovala další dar – ostřejší sluch. Syrová magie mu mohla poskytnout jakékoli dary: kouzla ledu a plamenů, uzdravování, zbystřené smysly a sílu. Možná i schopnost změny podoby, kdyby se o ni pokusil.

„Víc svým lidem prospěješ, když budeš naživu," odvětil Jeřáb a jeho drsný hlas se odrazil od kamenných stěn. Začínalo na něj doléhat vyčerpání, které však musel překonat. Odpočine si, až budou v bezpečí.

Král neodpověděl.

Jeřáb pokračoval: „Viděl jsem padnout mnoho měst. Zažil jsem pády celých království. A zkáza, kterou jsem viděl, když jsem sem přilétal, byla natolik rozsáhlá, že by proti ní ani člověk s tvým magickým nadáním nic nezmohl." Nebyl si jistý, co by si počali, kdyby taková zkáza hrozila Orynthu. Ani proč s ní Erawan otálí. Promyslí to později.

„Měl jsem zemřít společně s nimi," odvětil král.

Dospěli ke konci schodů, kde se chodba rozšiřovala do vzdušných prostor. Jeřáb opět vyslal kouzlo na průzkum tunelů a schodišť, z nichž jedno vedoucí doprava podle všeho směřovalo ke vchodu do kanálu. Dobře.

„Byl jsem sem vyslán proto, abych ti právě v tom zabránil," prohlásil Jeřáb nakonec.

Král se na něj ohlédl přes rameno a zamrkal bolestí, když se mu při tom pohybu natáhla dosud nezhojená kůže. Tam, kde jak se Jeřáb obával ještě před pár minutami, vězela otevřená rána, byla skrz roztržený bok kazajky vidět už jen hrozivá zarudlá jizva.

„Chtěl jsi ji zabít," řekl Dorian.

Jeřáb věděl, koho má na mysli. „Proč jsi mi v tom zabránil?"

Zatímco sestupovali hlouběji do nitra hradu, král mu vylíčil své setkání s čarodějnicí. „Příliš bych jí nedůvěřoval," řekl Jeřáb, když Dorian skončil, „ale možná nám bohové prokážou malou laskavost. Třeba se dědička Černozobých přidá na naši stranu."

Pokud předtím nevyplují na povrch její zločiny. Ovšem i kdyby získali jen třináct čarodějnic a jejich wyverny, ten kruh byl nejschopnější ze všech Železozubých, což by mohlo rozhodnout o tom, zda Orynth padne, nebo se postaví Erawanovi.

Pronikli do kanálů pod hradem. Dokonce i krysy prchaly skrz malou vpusť, kterou přitékaly splašky, jako by pro ně řev wyvernů byl umíráčkem.

Minuli vchod zavalený spadenými kameny, což byl nepochybně pozůstatek ničivého výbuchu, který hrad v létě postihl.

Aelinina chodba, uvědomil si Jeřáb a hluboko v hrudi pocítil pronikavé bodnutí. Několik kroků před nimi na dlažbě na okraji kanálu uviděl starou kaluž zaschlé krve. Držel se na ní poskvrněný a zkažený lidský pach.

„Přímo tady rozpárala Archera Finna," vysvětlil mu Dorian, když si všiml jeho pohledu.

Jeřáb na to raději nechtěl myslet, stejně jako na ty hlupáky, kteří nájemné vražedkyni bezděky dali pokoj spojený s komnatami jejich královny.

U jednoho z kamenných sloupů byl uvázaný člun, jehož trup byl téměř prohnilý, stále však vypadal dost pevně. Mříž, za níž kolem hradu protékala malá říčka, zůstávala otevřená.

Jeřáb opět vyslal do okolí přízrak magie, aby prozkoumal nebe za stokou. Neprotínala ho žádná křídla a nezachytil v něm stopu krve. Dostali se do východní části hradu, kde panoval klid. Kdyby byly čarodějnice chytré, postavily by hlídky po celém obvodu.

Jeřáb ale podle bolestných a prosebných výkřiků nad nimi pochopil, že se útočnice nechaly příliš strhnout žízní po krvi na to, aby dokázaly pořádně myslet. Alespoň pro tuto chvíli.

Kývl směrem k loďce. „Nastup do ní."

Dorian si zamračeně prohlédl shnilé, ztrouchnivělé dřevo. „Budeme mít štěstí, když se pod námi nerozpadne."

„Pod tebou," opravil ho Jeřáb. „Já v ní sedět nebudu. Nastup."

Když Dorian uslyšel tón jeho hlasu, raději moudře poslechl. „Co budeš…"

Jeřáb si strhl plášť a hodil ho králi. „Lehni si a tímhle se přikryj."

Poněkud pobledlý Dorian udělal, jak řekl. Jeřáb jediným seknutím nožů přeťal lano.

Potom se proměnil a hlasitě zatřepetal křídly, aby Dorian pochopil, co se stalo. Jeřábova magie zaúpěla a soustředila po-

slední zbytky moci na to, aby dostala zdánlivě prázdný, ztracený člun z kanálů, jako by ho někdo nedopatřením uvolnil.

Když přelétal nad ústím kanálů, zaštítil člun stěnou pevného vzduchu, aby zastřel králův pach a zabránil zbloudilým šípům proniknout k loďce.

Ohlédl se, až když vysoko nad člunem sledoval tok říčky.

Jen jednou se podíval na město, které kdysi stvořilo, zlomilo a přijalo jeho královnu.

Ze skleněné zdi zbyly jen kusy a střepy třpytící se na ulicích a na trávě.

Poslední týdny putování byly hotová muka. Tolik ji chtěl mít a ochutnat ji, že z toho málem ztrácel rozum. A vzhledem k tomu, co řekl Darrow, možná bylo jen dobře, že neudělali tento poslední krok, navzdory slibu, který Aelin dal, když se loučili.

Ve skrytu mysli si to už dlouho uvědomoval, ještě předtím, než Darrow přišel se svým idiotským prohlášením: Byl sice princ, ovšem jen podle jména.

Neměl vojsko ani peníze. Vlastnil sice značný majetek, ten však zůstal v Doranelle a Maeve by mu nikdy nedovolila, aby ho získal. Nejspíš už ho stihla rozdat jeho dotěrným bratrancům a sestřenicím spolu s jeho pozemky a sídly. Nic by na věci neměnilo, kdyby někteří z nich – příbuzní, s nimiž vyrůstal – tento dar odmítli z čisté oddanosti a tvrdohlavosti, které byly pro Bělotrny tolik typické. Jediné, co teď Jeřáb mohl své královně nabídnout, byl mocný meč, nezkrotná magie a věrné srdce.

Tyto věci ovšem války nevyhrávaly.

Když Darrow mluvil, Jeřáb vycítil její zoufalství, i když na sobě nenechala nic znát. Znal její plamennou duši. Udělá to. Zváží možný sňatek s cizím princem nebo šlechticem. I když pouto, jež je spojovalo… on sám věděl, že to není pouhý chtíč a že to je dokonce něco víc než láska.

To pouto mezi nimi, jeho síla by mohla pohltit celý svět.

A kdyby mu dali přednost, dali přednost *jeden druhému*, mohli by tím přivodit konec všeho.

Proto nevyřkl slova, která jí chtěl už dlouho říct, i když ho při jejich loučení všechny smysly zoufale nabádaly, ať to udělá. Možná to, že Aelin našel, jen aby ji ztratil, bylo trestem za to, že nechal zahynout svou družku. Trestem za to, že konečně překonal ten žal a nenávist.

Šplouchání vln téměř zanikalo v řevu wyvernů a křiku jejich nevinných obětí, jež volaly o pomoc, která neměla nikdy přijít. Potlačil bolest v hrudi a nutkání otočit se.

Byli ve válce. Tento kraj zažije v nadcházejících dnech a měsících daleko horší věci. Jeho královna zažije daleko horší věci bez ohledu na to, jak moc se ji bude snažit ochránit.

Když proud odnášel člun doprovázený jestřábem letícím vysoko na obloze zákrutami říčky do delty Avery, zdi kamenného hradu byly zalité krví.

9

Elide Lochanová věděla, že ji někdo pronásleduje.

Už tři dny se snažila uniknout tomu, co ji stopovalo v nekonečných hlubinách Dubového hvozdu, a přitom se sama ztratila.

Během těch tří dnů skoro nespala a tak tak že se zastavila, aby si obstarala jídlo a vodu.

Jednou se vypravila na jih, aby se kus cesty vrátila a setřásla pronásledovatele. Nakonec tím směrem postupovala celý den. Potom zabočila na západ k horám. Pak na jih, možná na východ. Už si tím nebyla vůbec jistá. Tou dobou již utíkala. Dubový hvozd byl hustý a ona ztratila přehled o poloze slunce. A když pořádně neviděla hvězdy a neodvážila se zastavit a najít strom, na který by se dalo snadno vyšplhat, nedokázala zahlédnout ani Pána severu, maják, který by ji dovedl domů.

K poledni třetího dne už měla slzy na krajíčku. Z vyčerpání, ze vzteku, ze strachu, který se jí zaryl do morku kostí. Když měl její pronásledovatel dost času na to, aby ji honil, určitě si taky dopřeje čas k tomu, aby ji zabil.

Nůž se jí chvěl v ruce, když se zastavila na palouku, který protínal rychlý bystrý potok. Noha ji bolela – její zubožená, nanicovatá noha. Dala by temnému bohu vlastní duši za pár hodin klidu a bezpečí.

Elide nechala nůž spadnout do trávy vedle sebe, svezla se na kolena na břeh potoka a rychle si dopřála několik pořádných doušků vody, která zaplnila prázdno, jež v jejím žaludku zbylo

po bobulích a kořínčích. Když si ji nabírala do lahve, ruce se jí nezvladatelně třásly.

Třásly se tak strašně, že jí kovový uzávěr spadl do potoka.

Zaklela, ponořila ruce po lokty do studené vody a snažila se vršek nahmatat. Dotýkala se kamenů a kluzkých stébel vodních trav a prosila, ať najde nějakou mezeru…

Když prsty sevřela uzávěr, lesem se ozvalo první zavytí.

Elide i les znehybněli.

Slyšela skučení psů i přízračné volání vlků, když ji odváželi z Perranthu do Morathu.

Toto bylo něco jiného. Bylo to…

V Morathu zažila noci, kdy ji podobné vytí vytrhlo ze spánku. Pokaždé si namlouvala, že se jí to zdálo, když ten zvuk znovu nezazněl. Nikdo se o nich nezmiňoval.

Teď to ale slyšela. Právě ten zvuk.

Vytvoříme divy, před nimi se bude třást celý svět.

Bohové. Elide poslepu lahev uzavřela. Ať to bylo cokoli, rychle se to blížilo. Možná by se mohla zachránit, kdyby vylezla na strom, pořádně vysoko. Třeba by se tam ukryla. Snad.

Elide se obrátila, aby strčila lahev do vaku.

Vtom však na druhém břehu potoka spatřila válečníka, který tam dřepěl s dlouhým děsivě vyhlížejícím nožem položeným na koleni.

Jeho černé oči ji probodávaly. Na tváři lemované stejně černými, po ramena dlouhými vlasy měl neúprosný výraz, když hlasem drsným jako žula prohlásil: „Radím ti, abys šla se mnou, děvče, pokud se nechceš stát něčím obědem."

Jakýsi tichý pradávný hlas jí pošeptal do ucha, že konečně našla svého neúprosného lovce.

A teď se oba stanou kořistí někoho dalšího.

Lorcan Salvaterre naslouchal vrčení, které se neslo starým lesem a neustále sílilo, a pochopil, že s největší pravděpodobností zemřou.